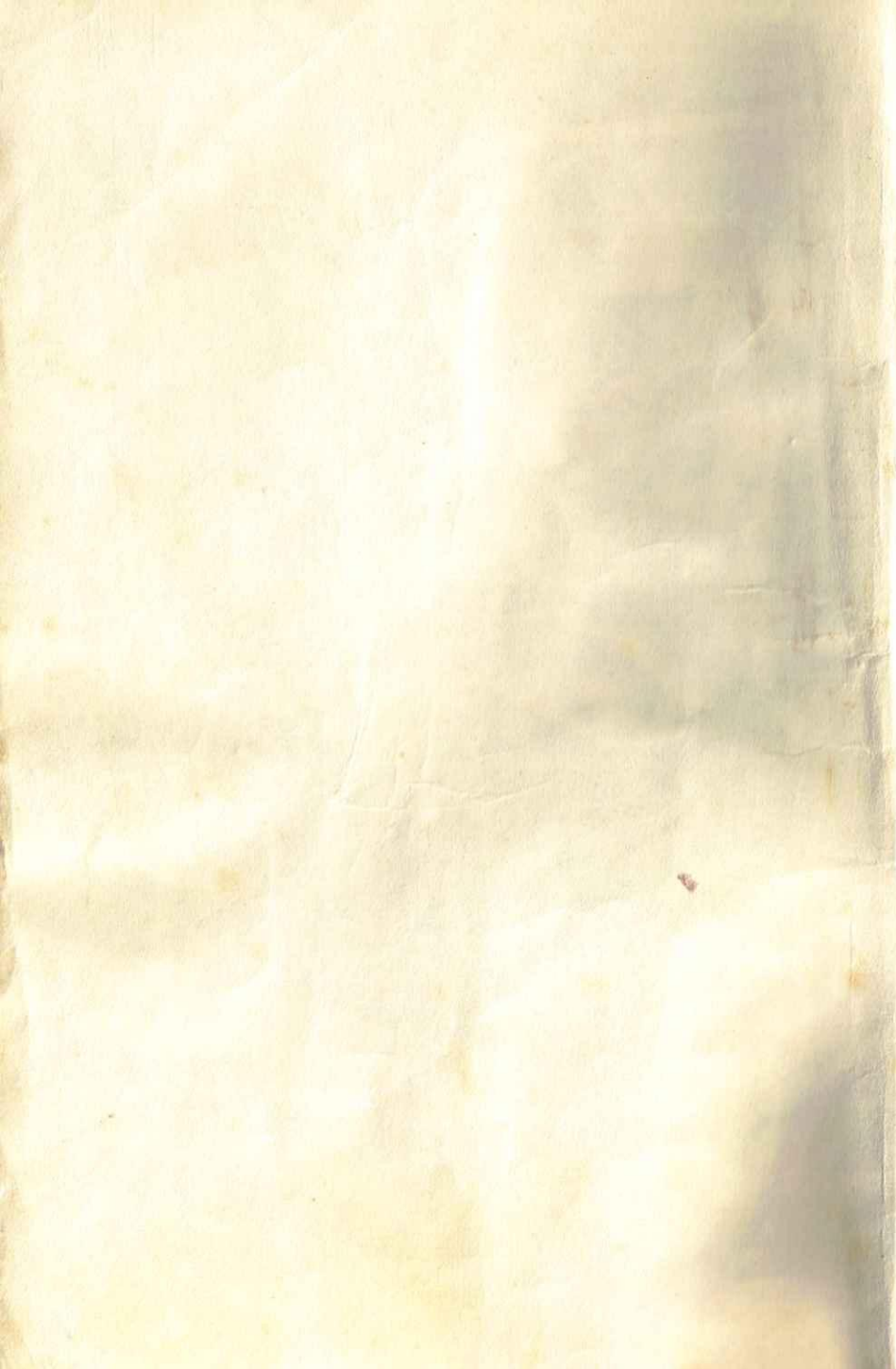

82

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DOUĂ POVESTIRI
AMERICANE

EDITATA
DE REVISTA
ȘTIINȚA
TEHNICĂ

PHILIP C. DICK

Foster, ești mort!

★

ROBERT HEINLYNE

Veghe îndelungată!

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

82

CONCURSUL CLUBULUI GLUMEȚILOR

Răspunsurile la problemele etapei a II-a

I. EVRIKA!

1. Hess; 5. Kepler; 7. Horst-O; 8. Melci; 9. Sz; 10. Albilita; 12. Omenoși; 13. Ro; 14. Incet; 16. Nuc; 18. Oti; 19. Uti; 20. Adonis; 23. Lovit; 25. Com; 27. Capot; 28. Iși; 29. Agude; 31. In; 32. Lara; 33. Ega; 34. A; 35. Discret; 37. Ler; 39. Ioan; 40. Gibon; 42. Ns; 43. Iso; 44. Acumă; 46. Zosimos; 47. Eva.
19. vertical: Ut.

II. AUTOMOBILE

1. Pobeda — Spăla; 2. Uziņa — Acaret; 3. T — H — Volan — Ne; 4. Erori — Claxon; 5. Rar — Stop — Nit; 6. Em — U — Ioan — Ri; 7. Portal — Am — U; 8. Samsar — Etern; 9. K — As — Aar — Zoe; 10. Olt — S — Șasiu; 11. De — Port — Anet; 12. Autocamioane.

III. DOUĂ FRAGMENTE

Fragmentele au fost extrase: primul din cartea „Ocolul pământului în 80 de zile” și al doilea din „O călătorie spre centrul pământului”. Ambele cărți sînt scrise de celebrul scriitor Jules Verne.

IV. INDICAȚI TITLURILE ȘI AUTORII POVESTIRILOR

- Cele trei texte au fost scoase din:
I. „Nebuloasa din Andromeda” (Simfonia în fa minor) pagina 5. Autor I. A. Efremov.
II. „Două aventuri ale lui Sherlock Holmes” (Aventura bărbatului cu gura strîmbă) pag. 6. Autor A. Conan Doyle.
III. „Pe urmele zimbrului” (pag. 21). Autor V. Eftimiu.

V. TRANSPORTURI PE ROATE

1. Traseu — Sosit; 2. Rit — Stație — R; 3. A — Ira — Re — Pia; 4. Manipulant — N; 5. Vagoane — Mers; 6. Are — M — St — Lup; 7. I — Riez — Ra — Po; 8. Semnale — Aer; 9. Ta — ITB — Nod — T; 10. ASIT — An — Maru; 11. Xi — Arună — Ar; 12. Aur — Călători.

VI. DESPRE PETROL

1. Coloana — Geala; 2. Avarie — Țiței — R; 3. P — Carota — Erupe; 4. Mas — Fixari — Em; 5. Car — Batal — Sîna; 6. Animata — Etilen; 7. Motorină — Ițe — E; 8. Em — Vinilin — Ion; 9. Recita — Tute — Rt; 10. Atoli — Ao — Edil; 11. Rutul — Nailon; 12. Buștenari — Poni.

FOSTER, EȘTI MORT!

(După revista „Ogoniok”)

Cînd era la școală, Mike Foster se simțea cuprins de o teamă cumplită. Astăzi, însă, îl chinuia și mai rău ca de obicei. Terminind de împletit două coșulețe impermeabile, băiatul își îndreptă spatele. Soarele, pe cale să apună, lumina fără să încălzească. Aerul toamnei era înviorător. Dealurile, deși încă verzi, prindeau pe ici pe colo pete de rugină. Deasupra orașului se roteau leneș, în aer, avioanele de patrulare.

De pupitru se apropie într-o tăcere amenințătoare făptura masivă a învățătoarei, doamna Cummings.

— Ai terminat, Foster? îl întrebă ea.

— Da, doamnă, răspunse el fără ezitare, întinzîndu-i coșulețele. Pot să plec?

Doamna Cummings examinează lucrul cu atenție.

— Și cum rămîne cu capcana? întrebă ea cu severitate.

Băiatul scotoci în pupitru și scoase la iveală o capcană destul de complicată pentru animale mici.

— E gata, doamnă Cummings. Am terminat și cuțitul.

Îi arată limba cuțitului, strălucitoare și tăioasă ca briciul. Îi confecționase dintr-un bidon vechi.

Învățătoarea luă cuțitul și, cu gesturi de expert, își plimbă neîncetătoare un deget de-a lungul tăișului.

— Lama este cam slabă, spuse ea. Ai ascuțit-o prea tare. Se va frînge de îndată ce vei încerca să lucrezi cu ea. Du-te mai bine jos, în laboratorul central de arme, și uită-te la cuțitele expuse acolo. Tocește-l de o piatră și fă lama mai groasă.

— Doamnă Cummings, o imploră Mike Foster, lăsați-mă s-o fac mine. Acum nu pot!

Doamna Cummings era însă de neînduplecat.

— Mine, spuse ea rîspicat, trebuie să facem exerciții de apărare pasivă. N-ai să mai ai vreme pentru cuțit.

— O să am timp după exerciții, căută el s-o convingă.

— Nu stai prea bine cu exercițiile de apărare pasivă. Bătrîna privi la minile și picioarele uscățive ale băiatului. Cred că ar trebui să termini cuțitul astăzi. Mine vei fi toată ziua afară la cîmp.

— La ce bun să săpăm tranșee în cîmp? întrebă Mike Foster cu o voce tremurîndă.

— Toți trebuie să știți să minuiți lopata, explică cu răbdare doamna Cummings.

Din toate părțile se auziră risete infundate, dar privirea severă a învățătoarei îi liniști pe copii.

— Ați înțeles cu toții importanța exercițiilor de săpare a adăposturilor? Când va începe războiul, întreaga suprafață a pământului va fi acoperită de sfărâmături și bolovani. Pentru a putea supraviețui, trebuie să ne adăpostim cât mai adânc în pământ. Nu-i așa? Ați văzut cum se viră cîrțile sub rădăcini? Micile animale știu că sub pământ vor găsi tot ceea ce le trebuie. Cu toții vom deveni niște cîrțițe. Trebuie să ne învățăm să săpăm printre dărîmături pentru a readuce la suprafața pământului lucrurile de care vom avea nevoie.

Mike Foster se uită la învățătoarea lui cu un aer nenorocit, în timp ce-și plimba degetul de-a lungul cuștului. Doamna Cummings trecu însă mai departe printre pupitre. Cîțiva copii zîmbeau, dar Mike era disperat și nu observa nimic. Oricum exercițiile de săpare a adăposturilor nu-i vor fi de nici un folos: cînd vor cădea bombele va fi ucis pe loc. Toate vaccinările pe care a trebuit să le suporte — la mină, la sold și în alte părți — nu-i vor fi nici ele de vreun folos. Degeaba și-a cheltuit și banii de buzunar: Mike Foster nu va mai fi printre cei vii cînd asupra lumii se va abate flagelul războiului bacteriologic. În orice caz, dacă nu... Sări în picioare și porni pe urma doamnei Cummings, la catedră. Acolo îngină disperat:

— Îngăduiți-mi să plec. Am treabă.

Doamna Cummings era obosită. Buzele ei se strînseseră răutăcios. Numai ochii împăienjeniți de frică ai băiatului o împiedicară să-și dea frîu liber.

— Ce s-a întimplat? întrebă ea. Nu te simți bine?

Băiatul rămase pironit locului. Nu putea să-i răspundă.

În veselii de această scenă, copiii șușoteau între ei și chicoteau. Doamna Cummings bătu supărată cu creionul în catedră.

— Liniște! strigă ea. După aceea vorbi cu un glas ceva mai domol: Mike, am impresia că funcțiunile tale lasă de dorit. Du-te mai bine jos, în etajul I, la clinica psihologică. N-are rost să lucrezi cînd reacțiile îți sînt tulburate. Domnișoara Growes va fi cînd nu se poate mai fericită să-ți fie de folos.

— Nu! răspuse Foster.

— Bine, dar atunci ce-î cu tine?

În clasă se stîrni din nou rumoare. Cineva încercă să răspundă în locul lui Foster. Umilit și rușinat, copilului îi pieri și glasul.

— Tatăl lui este antidefensist¹, explicară copiii.

— Nu au adăpost și nici nu sînt înscrși la apărarea civilă. Tatăl lui n-a contribuit pentru avioanele de patrulare. Și în general s-a cam eschivat de la toate...

Doamna Cummings își așină mirată privirile asupra băiatului, care nu scotea o vorbă.

— Nu aveți adăpost?

Copilul clătină din cap în semn că nu — n-au.

Învățătoarei nu-i venea să creadă.

¹ Adică este împotriva nebuniei războinice, pe care imperialiștii, pentru a induce în eroare opinia publică, o îmbracă în haina „defensivismului“.

— Bine, dar..., și se opri. Voia să spună: „Bine, dar aici, la suprafață, veți pieri cu toții”. Cu toate acestea se mulțumi să întrebe: Unde vă veți duce?

— Nicăieri, răspuseră alții în șoaptă, în locul lui Mike. Toți se vor refugia în adăposturile lor, în timp ce el va rămâne aici, la suprafață. N-are nici măcar permis de intrare în adăpostul școlii!

Doamna Cummings era de-a dreptul consternată. Minte ei îngustă nu putea să accepte ca un elev să nu aibă permis în încăperile subterane ale școlii, prevăzute cu tot ce trebuie. Nu, era o greșeală; nu putea să fie adevărat.

Permisul se elibera copiilor ai căror părinți contribuiau la apărarea civilă și la înarmare. Dar dacă tatăl lui Foster era anti-defensist...

— Îi este teamă, rosti cineva cu o nuanță de simpatie în glas. Se teme să nu-l prindă atacul aici, la școală, căci el n-o să se poată duce în adăpost ca toți ceilalți.

...Mike pășea agale cu mâinile virile adinc în buzunar. Din când în când lovea cu piciorul în cite o piatră întilnită pe caldarim.

Soarele era la asfințit. Oamenii coborau din rachetele de comunicații suburbane obosiți, dar bucuroși că se întorc la casele lor, aflate la 100 de mile depărtare de pista de decolare a uzinei. Departe, pe dealuri, se zărea la intervale regulate cite o străfulgerare: era turnul de radar care se rotea, fără zgomot, în negurile serii. Avioanele de patrulare își continuau zborul în spirale mari deasupra orașului. Acum erau și mai multe. Se apropiau momentele cele mai primejdioase, orele de amurg. Observatorilor vizuali ar fi putut să le stape din vedere proiectilele de mare viteză, care zboară la mică altitudine. Bineînțeles dacă acestea ar fi fost lansate...

Trecând prin apropiere, Mike auzi vocea agitată a orănicului de la radioziarul mecanic. Război, moarte, o nouă și uluitoare armă creată în țară și în străinătate. Copilul se încovoie și mai mult și-și văzu mai departe de drum. Trecea acum prin dreptul unor locuințe conoidale, din beton armat, care semănau între ele cu două picături de apă. Erau cazemate construite din beton ultra-rezistent. În fața lui Mike străluceau puternic, în întunericul ce se accentua, firme luminoase cu neon: se afla în cartierul comercial, plin de forfotă și animație.

Indepărtându-se de o imensă reclamă cu neon, se opri la jumătatea străzii. În dreapta lui se găsea adăpostul public. Se intra printr-un tunel cu turnichet automat, slab luminat. Intrarea costa 50 de cenți. Deci dacă „atunci” s-ar afla pe această stradă cu 50 de cenți în buzunar ar fi salvat. S-a strecurat deseori în adăposturi publice în timpul exercițiilor de alarmă. Se întâmpla însă să nu aibă la el 50 de cenți. Erau clipe cumplite, asemănătoare coșmarurilor ce-l urmăreau fără încetare noaptea. Atunci se oprea locului, cuprins de groază, fără să poată scoate un singur cuvânt. În acest timp, oamenii treceau grăbiți pe lângă el. Urletul pătrunzător al sireneli se auzea de prețutindeni.

Porni mai departe fără grabă. Ajungând în fața imensei săli de expoziție ale firmei „General Electronics”, se opri. Se întindeau pe o mare suprafață și erau feroc luminate. Privindu-le, îți dădeau impresia unui dreptunghi uriaș, aflat în bătaia unor flăcări multi-

colore. In fața vitrinei privi cu atenție, poate pentru a milioana oară, cele ce se găseau expuse acolo. Ori de câte ori trecea, se oprea fascinat.

In mijlocul uriașei săli se afla expus un singur obiect — un aparat foarte complicat, alcătuit dintr-o sferă pulsatoare cu suport, bare, pereți și ecluze ermetice. Toate reflectoarele erau îndreptate asupra ei. Reclame uriașe elogiau cele o sută și una de calități ale acestei mașini, de parcă le-ar fi pus cineva la îndoială.

„S-a pus în vânzare ultimul tip de adăpost subteran împotriva radiațiilor, model 1972!

Iată aici principalele lui caracteristici:

— lift automat pentru coborire, garantat împotriva denivelărilor; funcționează cu alimentație atomică, se închide ușor;

— corpul este alcătuit din trei straturi, rezistă sigur la supra-tensiune cvinduplă fără să se deformeze;

— sistem de încălzire și răcire care lucrează cu energie atomică; sistem automat de purificare a aerului;

— sistem în trei etape pentru anularea radioactivității alimentelor și apei;

— sistem în patru etape pentru tratamentul preventiv al organismului împotriva arsurilor;

— sistem complet de tratament cu antibiotice;

— condiții avantajoase de plată.“

Multă vreme nu și-a putut lua ochii de la adăpost. Acesta semăna de fapt cu un tanc uriaș, având la un capăt un puț de coborire în formă tubulară și la celălalt capăt o trapă de siguranță. Adăpostul funcționa cu totul independent. Era o adevărată lume în miniatură: avea un agregat propriu de iluminat și încălzit, rezerve de aer, apă, medicamente și stocuri aproape inepuizabile de alimente. Găseai acolo chiar mai mult decît era necesar. În interiorul acestui adăpost, o familie se afla în deplină siguranță, se bucura de tot confortul și nu avea a se teme de un atac bacteriologic.

Prețul — 20.000 de dolari.

In timp ce contempla în tăcere această impunătoare expoziție, unul dintre vânzători ieși din magazin cu intenția de a intra undeva să bea o cafea.

— Ce zici, fiule, aruncă el într-o doară, trecînd pe lingă Mike Foster, nu-i rău adăpostul?

— Pot să văd cum arată pe dinăuntru? întrebă repede Foster. Dați-mi voie să cobor!

Recunoscîndu-l, vânzătorul se opri din drum.

— Vasăzică tot tu ești. Drăcușorul ăla impielițat care ne plictisește mereu?!

— Aș vrea să intru în adăpost doar pentru cîteva minute. Pe cuvînt de onoare că nu stric nimic. Nici n-o să mă ating de ceva!

— Vânzătorul — un tînăr blond, ceva mai mare de 20 de ani — rămase pe gînduri, nehotărît. Puștiul se ținea de el scai. Avea însă cu siguranță un tată și o mamă, și asta înseamnă că există posibilitatea perfectării unei vânzări. Afacerile mergeau foarte prost. Se apropia de sfîrșitul lui septembrie, și sezonul mort încă nu trecuse. Dacă îi va spune băiatului: „Hai, șterge-o de aici!”, nu va avea nimic de cîștigat. Ei, dar nici așa, să-i cotrobăiască orice puștan prin măruri!

— Nu se poate! hotări el în cele din urmă. Trimite-ți babacul aici. A văzut expoziția noastră?

— A văzut-o, răspuse abia șoptit Mike Foster.

— Și atunci de ce mai stă pe gânduri? Vinzătorul făcu un gest larg cu mina în direcția modelului ce scintea în bătaia luminii. Îi cumpărăm în condiții avantajoase vechiul adăpost, ținând seamă de amortizări și de vechimea modelului. Din ce an e adăpostul vostru?

— N-avem adăpost, răspuse Mike Foster.

Vinzătorul clipi nedumerit din ochi.

— Lasă, vii altă dată!

— Tata zice că e o cheltuială fără rost. El zice că încearcă să-i sperie pe oameni, pentru ca aceștia să cumpere lucruri de care n-au nevoie. El zice...

— Tatăl tău este antidefensist?

— Da, răspuse Mike cu amărăciune.

Vinzătorul respiră adinc.

— Bine, puștiulică. Păcat că nu putem să facem nici o treabă noi amindoi. Nu ești tu de vină. Vinzătorul stătu puțin pe gânduri. Dar ce-i veni lui taică-tău? Se mulțumește doar să contribuie pentru avioanele de patrulare?

— Nici asta!

Vinzătorul mormăi o înjurătură. Fără îndoială tipul nu-i decit un iepure care trăiește pe socoteala altora. El se află în siguranță, deoarece ceilalți membri ai societății sacrifică 30% din venitul lor pentru întreținerea aparatului defensiv, în permanentă acțiune. Specimene ca acesta se întâlnesc în orice oraș.

Fără să se mai poată stăpîni, Mike Foster îl rugă încă o dată:

— Lăsați-mă să intru măcar pentru un minut! N-o să stric nimic. Doar o singură dată!

— Cine o să cumpere articolele noastre dacă vom îngădui copiilor să cotrobăiască acolo? Acesta nu-i un model de demonstrație. Prea ne costă mult de fiecare dată aceste fantezii.

Vinzătorul devenise însă curios.

— Cum poți fi antidefensist? Taică-tău a avut întotdeauna gărgăunii ăștia sau l-a apucat așa, deodată?

— Tata zice că au vîndut oamenilor atîtea automobile, mașini de spălat și televizoare cite au putut aceștia să cumpere. El mai zice că avioanele și adăposturile nu pot fi de prea mare folos și că oamenii nu le vor cumpăra niciodată în măsura în care le-o îngăduie mijloacele. El zice că uzinele ar putea să producă mereu lunuri și măști antigaz și că atîta timp cit vor trăi cu teama în suflet oamenii le vor plăti. Ei cred că dacă vor înceta să plătească vor avea impresia că riscă să fie uciși. Omul se poate, în adevăr, plictisi să-și cumpere în fiecare an un automobil nou, dar niciodată nu va înceta să cumpere adăposturi, deoarece va tremura pentru viața copiilor săi.

— Dar tu ce crezi? îl întrebă vinzătorul.

— Vai, ce mult aș vrea să avem un asemenea adăpost! răspuse Mike Foster. Aș dormi în el în fiecare noapte.

— Poate că nici nu va fi război, spuse vinzătorul. Simțea că băiatul e nefericit și că îi este teamă și de aceea îi zimbea cu blîndețe. Nu trebuie să fii tot timpul alarmat. Probabil că-ți pierzi prea mult timp în fața televizorului. Stai mai mult la aer și joacă-te!

— La suprafață nimeni nu se poate considera în securitate, spuse Mike Foster. Pentru asta trebuie să cobori sub pământ. Or eu nu am unde să cobor.

— Convinge-ți babacul să vină aici la noi, mormăi vinzătorul oarecum stingherit. Poate că-l vom putea hotări noi să cumpere adăpostul. Spune-i să întrebe de Bill O'Neill. Ne-am înțeles?

Mike Foster se îndepărtă de magazin și porni mai departe în întunericul nopții. Știa că ar fi trebuit să fie de mult acasă, dar picioarele abia puteau să-i poarte trupul greoi și toropit.

Obosit cum era, își aminti de cuvintele pe care cu o zi înainte le spusese la lecție profesorul de cultură fizică. Toată clasa făcea exerciții de oprire a respirației în timpul fugii. Mike nu izbutea s-o scoată la capăt: colegii lui, invineții de sforțare, continuau să alerge reținându-și aerul în plămâni, în timp ce el s-a oprit, a expirat și a început să înghită cu nesăț aerul.

— Foster, îi spusese atunci cu răutate profesorul, ești mort!... S-o știi! Dacă ți s-ar fi întâmplat asta în momentul unui atac chimic... Dind apoi din mână cu amărăciune, profesorul adăugase: Dă-te la o parte și fă exerciții de unul singur. Dacă vrei să rămii în viață, caută să obții rezultate cât mai bune.

Din veranda casei, Mike văzu că în sufragerie este lumină. Se auzea de acolo vocea tatălui său, în timp ce glasul mamei era mult mai slab. Se afla în bucătărie. Băiatul închise ușa și începu să-și scoată paltonul.

— Tu ești? îl întrebă tata. Bob Foster ședea lungit într-un fotoliu. Pe genunchi avea o mulțime de benzi telegrafice și facturi ale magazinului său de mobilă.

— Pe unde ai hoinărit? De o jumătate de oră te așteptăm cu masa.

Tatăl era fără haină. Minecile de la cămașă erau suflecate și lăseau să se vadă niște miini palide, subțiri, dar musculonse. Era obosit. Avea ochii mari și negri; părul începuse să i se rărească. Cu gesturi nervoase, muta dintr-un loc în altul maldărele de hirtie.

— Scuzați-mă! spuse Mike.

Tatăl se uită atent la ceas.

— Du-te de te spală pe miini! Unde ai întârziat atât? Își privi cu atenție fiul: Dar ce-i cu tine? Ești bolnav?

— Am fost prin cartierul comercial, îi răspunse Mike.

— Ce-ai căutat acolo?

— Am privit ultimele modele de adăposturi.

Indignat, Bob Foster apucă un maldăr de facturi și începu să le așeze într-un dosar. Buzele lui subțiri se contractaseră și pe frunte i se vedeau cute adânci. Respira enervat, aplecându-se greoi să adune benzile care se împrăștiaseră în toate părțile. Mike nu schiță nici cel mai mic gest pentru a veni în ajutorul părintelui său.

Familia cina în tăcere. Părea că toată lumea este preocupată de mâncare, că nici unul nu se sinchisește de celălalt. În cele din urmă, tatăl întrebă:

— Ce-ai văzut pe acolo? Probabil că aceleași vechituri hodorogite.

— S-au expus ultimele modele 1972, răspunse Mike.

— Nu diferă cu nimic de modele din 1971! Tatăl aruncă enor-

vat furculița pe masă: Citeva dispozitive noi și ceva mai mult crom. Asta-i tot.

Se adresa apoi lui Mike, răstit:

— Nu-i așa?

Copilul, care se lupta să mănânce o porție de ciulama de pasăre, răspunse:

— Noile modele au un lift ce funcționează ireproșabil. Nu se oprește în gol, la jumătatea drumului. Ajunge doar să intri în lift, și restul se face automat.

— La anul vor scoate un lift care te va lua el singur și te va cobori în adăpost. Și acest model se va învechi și el de îndată ce se va fi vândut. Se urmărește un singur lucru: să-i oblige pe oameni să cumpere mereu noi modele de adăposturi. Și acestea se aruncă pe piață unul după altul. Sintem încă în 1971. De ce se vinde modelul 1972? Ce, nu se mai putea aștepta?

— Atunci hai să cumpărăm măcar un model vechi, îi scăpă lui Mike printre buze. Indiferent care, fie și unul de ocazie.

— Nu, tu vrei unul nou... Totul să strălucească și să sclipească pentru ca vecinii să fie uluiți. În adăpost să fie cit mai multe cadrane cu indicatoare, manete și tot felul de mecanisme. La cit s-ar urca prețul unei asemenea jucării?

— 20.000 de dolari.

Tatăl oftă adinc. Numai 20.000, bani gheață?

— Compania acordă condiții avantajoase de cumpărare în rate.

— Asta ne-ar mai lipsi, exclamă omul. Am fi nevoiți să plătim toată viața. Chiar și dobânzile la rate, și adaosurile. Pe cit timp se dă garanția?

— Pe trei luni.

— Și ce facem dacă se defectează? Dacă nu mai funcționează instalația de aer sterilizat și purificat? Dacă după trei luni se dărimă adăpostul?

Mike clătină din cap.

— Nu, n-o să se dărime. Adăpostul este mare și trainic.

Bob Foster se făcu roșu ca răcul. Era un om mic de statură, slab și plăpînd. Într-o clipă avu viziunea întregii lui vieți, atît de bogată în evenimente. Cit de greu i-a fost să-și facă un rost. A trebuit să stringă ban cu ban și s-a învățat să apere dirz cele cîștigate: postul, banii, magazinul de mobile cu amănuntul. La început fusese contabil la acest magazin, a devenit apoi director și în cele din urmă patron.

— Bagă frica în noi de teamă c-or să le stagneze afacerile! exclamă el cu desperare, adresîndu-se soției și fiului. Se tem de o nouă criză.

— Bob! i se adresa soția cu un glas liniștit și plat. E timpul să pui capăt acestei dispute. Devine insuportabil.

Bob Foster clipi repede și des.

— Ce tot îndrugi acolo! mormăi el. Sint obosit. Ah, blestema-tele astea de impozite! Cit de greu este acum micului comerciant pentru a putea evita ruina! Sintem nevoiți să suportăm povara grea a concurenței cu marile magazine universale. Ar trebui să apară o lege. Vocea i se potolî însă treptat: Mă duc să mă întind pe divan și să incerc să trag un pui de somn.

Fața uscățivă a soției lui se acoperi de o roșeață puternică:

— Oricum, pînă în cele din urmă tot o să cumperi un adăpost! Birfelile în legătură cu noi au devenit de nesuportat. Oriunde mă duc, pe unde trec se vorbește de noi. Sintem printre ultimii din tot orașul. Toți ceilalți, în afară de noi, plătesc pentru avioanele alea care se rotesc deasupra orașului!

— Nu! o întrerupse brutal Bob Foster. Nu pot să cumpăr un adăpost.

— De ce?

— Fiindcă n-am bani, răspuse el simplu.

Se așternu o tăcere grea.

— Toți banii i-ai investit în prăvălie, spuse în cele din urmă Ruth, și cu toate acestea nu dă nici un venit. O îți mereu pe-a ta. Nu vezi, mobila de lemn nu mai are nici o căutare, ai devenit anacronic.

Bob Foster oftă adînc.

— N-are nici un rost să ne certăm. Mă duc dîncolo să ațipesc un ceas-două. O să vorbim despre asta după aceea.

— Intotdeauna „după aceea”, spuse cu amărăciune Ruth. Soțul ei dispăru însă după ușa salonului.

Mike se sculă.

— Mă duc să-mi pregătesc lecțiile, spuse el urmîndu-și tatăl. Pe fața lui apăruse o expresie ciudată.

În salon era liniște. Televizorul era închis. În bucătărie Ruth aranja dispozitivele de control ale mașinii de gătit pentru pregătirea hranei pe luna viitoare.

Scoțîndu-și pantofii, Bob Foster se întinse pe divan și-și lăsă capul să i se odihnească pe pernă. Din cauza oboselei, fața lui căpătase o culoare pămîntie.

Mike se opri puțin nehotărît, apoi se adresă tatălui:

— Aș vrea să te întreb ceva.

Foster mormăi ceva, tresări și deschise ochii:

— Ce-ai spus?

Mike stătea în fața lui, privindu-l drept în față.

— Mai povestește-mi o dată cum i-ai dat sfaturi președintelui!

Tatăl se ridică puțin:

— Nu i-am dat nici un fel de sfaturi președintelui. Pur și simplu am stat de vorbă cu el.

— Povestește-mi cum a fost!

— Ți-am povestit de-un milion de ori.

— Cum arăta? îl întrebă Mike.

— Arăta..., își începu tatăl povestirea pe care o închegase de-a lungul anilor și pe care o memorase cuvînt cu cuvînt, ca și acum, pe ecranul televizorului. E drept, pe atunci era ceva mai tînăr.

— Dar de ce a venit aici? întrebă Mike plin de interes, deși cunoștea toată povestea pînă în cele mai mici amănunte.

Președintele era eroul lui, omul pe care-l admira cel mai mult în lume.

— Președintele călătorea. În glasul tatălui se simțea o nuanță de amărăciune. A fost și pe aici, în trecere.

— Pentru ce călătorea? îl întrebă fiul.

— Vizita toate orașele țării. (Nota de duritate în voce se accentuă.) Președintele se interesa de felul cum mergeau treburile pe la noi. Voia să știe dacă am cumpărat destule avioane de vină-

toare, dacă am cumpărat adăposturi, doze de vaccin împotriva ciu-meii și instalații radar pentru a respinge eventualele atacuri. „General Electronics Corporations“ abia își deschidea uriașele sale sa-loane de demonstrații și expoziții. Totul strălucea, scliffea și era foarte scump. Pentru prima oară au fost expuse mijloace de apărare pentru familii.

Fața lui Foster se contractă într-un rictus.

— Toate astea se vindeau în condiții avantajoase, în rate. Pre-tutindenii reclame, afixe, reflectoare, flori și gustări gratuite pentru doamne.

Băiatul asculta cu infrigurare.

— Iți amintești, Mike, de toate acestea?

— Cred că da. Imi aduc aminte de mulțimea oamenilor și de exclamațiile lor de entuziasm. Era foarte cald. Asta s-a întâmplat la 10 iunie 1965, nu-i așa? A fost un eveniment important. Puține orașe primiseră pe atunci marele steag verde. Ție ți-a înminat președintele steagul, nu-i așa tată?

— De fapt ni l-a înminat nouă, tuturor negustorilor. Toată po-vestea asta a fost organizată de Camera de Comerț. Era un fel de concurență între orașe: care va achiziționa mai mult și mai repede. Trebuia amenajat orașul și în același timp trebuiau stimulate afa-cerile. Vezi tu, pe vremea aceea problema se punea în felul urmă-tor: dacă sintem nevoiți să cumpărăm măști antigaz și adăposturi, apoi trebuie să le păstrăm cu grijă. Mare aiureală! Ce, stă cineva să distrugă trotuarele sau telefoanele? Strică cineva autostrăzile numai pentru că sint construite pe socoteala statului? Uite, să luăm, de pildă, armatele. Ele au existat întotdeauna. Nu guvernul este acela care a organizat dintotdeauna poporul în vederea apărării țării? Eu cred că apărarea asta ne costă prea mult. Se poate că economisesc pe socoteala noastră sume uriașe și în felul ăsta micșo-rează datoria de stat.

— Hai, povestește-mi ce-a spus atunci președintele! îl întreabă copilul.

Foster băgă mina în buzunar, își scoase pipa și o aprinse.

— Președintele? Păi ce să spună: „Iată drapelul, băieți! Ați făcut o treabă bună!“

Tuși înăbușit din cauza rotogoalelor de fum înepător, care-i pătrunseră în gât. Imi aduc aminte că avea fața roșie, dar nu de emoție, ci de căldură. Transpira și zimbea. Știa să se stăpînească. Pe mulți dintre locuitori îi cunoștea după nume. A povestit ș, o anecdotă plină de haz.

Băiatul deschisese niște ochi mari care exprimau cel mai nobil entuziasm.

— A făcut un drum atât de lung pină în orașul nostru, iar tu ai vorbit cu el, rosti Mike gânditor.

— Da, am vorbit. În jurul meu, toți strigau cuvinte de salut. Am înălțat uriașul drapel verde al pregătirilor.

— Și ce i-ai spus?...

— I-am spus așa: „Asta-i tot ce ne-ați adus? O simplă bucată de pinză verde?“

Din cînd în cînd, Bob Foster trăgea cite un fum din pipă.

— Uite, așa am devenit eu antidefensist. Numai că pe atunci nu știam încă prea bine ce-i aia. Înțelesesem însă bine că sintem

siliți să facem enorme cheltuieli pentru această nebunie războinică, să cumpărăm lucruri de care n-avem nevoie...

Bob Foster făcu o sforțare și își schimbă poziția. I se vedeau miinile albe, costelive. Fața lui slabă era palidă de oboseală, și în ochi i se putea citi resemnarea.

— Cît spunei că vor pentru blestemăția aia? întrebă el cu o voce răgușită. Vorbesc de adăpost...

Pentru o clipă, înima lui Mike încetă să mai bată.

— 20.000 de dolari.

— Ei, astăzi e joi. Sîmbătă o să mergem la magazin împreună cu mama. Bob își îndesă tulin în pipa care ardea mocnit: îl vom cumpăra în rate. E toamnă și în curînd afacerile trebuie să înceapă să se înviorereze. Cam în vremea asta lumea cumpără mobilă de lemn pentru cadourile de Crăciun. Se ridică brusc de pe divan: Atunci e hotărît, nu?

De emoție, Mike nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Se mulțumi să dea din cap.

— Foarte bine, spuse tatăl cu o veselie în care se distingea ușor o unică de amărăciune. N-o să mai fie nevoie să privești adăpostul din vitrină.

*
* * *

Au instalat adăpostul. Treaba asta i-a mai costat 200 de dolari. Lucrările le-au efectuat o echipă de muncitori îmbrăcați în costume speciale. Fiecare avea scris pe spate: „General Electronics”. Curtea din spatele casei arăta așa ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Pămîntul și arbuștii fuseseră puși la locul lor. Nivelaseră terenul și după aceea viriseră respectuos factura sub ușă. Camionul care transportase adăpostul porni cu mare zgomot de-a lungul străzii și apoi se făcu din nou liniște.

Mike Foster stătea lingă mama lui, în aripa din spate a casei. În jurul lor se adunaseră o mulțime de vecini, întrecîndu-se care mai de care să le laude adăpostul.

— În slîrșit, spuse domnișoara Carlyle, acum aveți un adăpost. Și încă ce adăpost! Nici nu există unul mai bun!

— Da, e adevărat, se învoi Ruth Foster.

Vedea oamenii din jurul ei și se gîndea că de multă vreme nu mai venise atîta lume deodată; chipul ei istovit avea o expresie stranie, părea aproape jignită.

— Te simți alt om, spuse ea pe un ton destul de aspru.

— Da, firește, incuviință domnul Douglas, care locuia la capătul străzii. Acum aveți unde să vă adăpostiți. El răsfoi cartea groasă cu instrucțiuni, lăsată de muncitori: Vedeti, aici spune că adăpostul poate să cuprindă toate proviziile necesare pentru un an de zile. Cu alte cuvinte poți locui acolo douăsprezece luni fără să ieși afară. Dădu admirativ din cap. Adăpostul meu e de tip vechi, model 1969. Poate să cuprindă alimente și alte provizii numai pentru șase luni. Poate că...

— Lasă dragă, pentru noi e bun și adăpostul pe care-l avem, interveni soția lui. Vocea ei exprima invidie și mîhnire.

— Ne dai voie să coborîm și să-l vizităm, Ruth? Cred că e în stare de funcțiune, nu?

Mike scoase un sunet nedeslușit și porni repede înainte. Mama zimbi, înțelegându-i dorința.

— A și zburat. Vrea să fie primul în adăpost; doar, de fapt, pentru el l-am cumpărat.

Cu multă băgare de seamă, temindu-se parcă să nu atingă ceva, Mike ajunse la intrarea adăpostului. Trapa era mare pentru el, căci fusese construită ca să poată fi utilizată de un om matur. De îndată ce băiatul se puse în mișcare și, cu un șuierat ușor, se cufundă în corpul adăpostului.

Jos lumina se declanșă automat. Adăpostul era absolut gol, nemobilat. Nu se aduseseră încă nici un fel de rezerve. În aer plutea un miros de lac și ulei de motoare; sub picioarele băiatului funcționau cu un zgomot surd generatoarele. Cum a intrat Mike, s-au pus în mișcare sistemele de purificare și dezactivare a aerului. Contoarele și cadranele instalate în peretele de control s-au luminat într-o clipă.

Băiatul se așează pe podea, cu genunchii la gură. Chipul lui avea o înfățișare serioasă. Ținea ochii larg deschiși. Nu se auzea decît uruiul generatoarelor, celelalte sunete nu străbăteau pînă la el. Mike ar fi vrut să nu mai plece niciodată de acolo ar fi fost în stare să stea o veșnicie fără să se urnească din loc. Adăpostul era prevăzut cu toate cele necesare. Acum nu mai avea în adevăr nevoie de nimic și nu se mai temea de nimic. Nu se auzea decît uruiul generatoarelor, iar de jur împrejur nu se vedeau decît pereții goi.

Simți nevoia să strige. Tipătul lui răsună puternic, triumfător, iar ecoul îl plimbă de la un perete la altul, amplificându-l. Inchide instinctiv ochii și strînge pumnii. Inima i se umplă de bucurie.

Colegii lui de școală știau de toate cele petrecute încă înainte ca Mike să fi intrat în clasă a doua zi de dimineață. Toți zimbeau bucușori, își dădeau cu coatele și-l felicitau.

— E adevărat că părinții tăi au cumpărat noul tip de adăpost al lui „General Electronics”, model „C-72”? îl întreabă Earl Peters.

— Da, răspunse Mike cu o siguranță în glas pe care nu o cunoscuse mai înainte. Veniți cînd vreți, spuse el pe un ton cit mai repăsător, să vi-l arăt și vouă. Și trecu mai departe, urmărit de privirile invidioase ale colegilor.

— Ei, Mike, i se adresă domnișoara Cummings la sfîrșitul orelor, înainte ca băiatul să plece acasă. Cred că acum ești mai bine dispus. Oprindu-se în fața catedrei, Mike simți o oarecare stînjeneală, dar încerca totodată și un sentiment de mindrie.

— Da, recunosc eu.

— Tatăl tău contribuie acum și la întreținerea avioanelor de patrulare?

— Da, doamnă, contribuie.

— Ai și permis de intrare în adăpostul școlii?

Fericit, îi arătă învățătoarei o mică brățară albastră pe care o purta la încheietura minii.

— Tata a trimis un cec prin poștă către banca orașului pentru toate contribuțiile laolaltă. El zice că din moment ce și-a cumpărat adăpost, le va plăti acum și pe toate celelalte.

— Vezi, de azi înainte ești la fel ca și toți ceilalți colegi ai tăi, îi zimbi de la catedră bătrîna învățătoare. Mă bucur pentru tine. Acum ești „prodefensist”, cu toate că, de fapt, acest termen nici nu există. Ești... la fel ca și ceilalți!

A doua zi, radioziarele mecanice făceau cunoscută o știre senzațională: primele vești despre noul șrapnel perforant sovietic.

Bob Foster stătea în mijlocul sufrageriei și ținea în mâini pelicula de ziar. Fața lui uscățivă era roșie de minie.

— Blestemăție! Asta e un adevărat complot! și continuă clocoțind de minie: Abia am reușit să cumpărăm adăpostul și iată ce s-a întâmplat. Poftim, privește! și viri știrea sub ochii soției sale: Ți-am spus că așa se va întâmpla!

— Știu, am citit, îi răspunse Ruth răutăcios. Dar tu ce crezi că toată lumea va sta în loc pentru tine? Ei își perfecționează continuu armamentul, Bob. Săptămîna trecută au apărut știri despre fulgii care pătrund prin porii țesuturilor. Acum se vorbește de șrapnelul perforant. Sper că nu-ți imaginezi că vor opri progresul tehnic pentru că tu ai cedat și te-ai hotărît pînă în cele din urmă să-ți cumperi un adăpost, nu?

Soțul și soția se priveau față în față.

— Și ce trebuie să facem acum? întrebă liniștit Bob Foster.

— Am auzit că au de gînd să scoată niște adaptoare, spuse Ruth, ducîndu-se spre bucătărie.

— Ce fel de adaptoare?

— Pentru ca să nu fie nevoie de alte adăposturi. Am văzut o reclamă televizată. O să apară acum pe piață o rețea metalică specială. Nu trebuie decît s-o aprobe guvernul. Rețeaua se fixează pe pămînt și captează schizele șrapnelurilor perforante, alcătuiind un fel de perdea care le obligă să explodeze la suprafață, fără să le permită să perforeze pereții adăpostului.

— Și cit va mai costa și afacerea asta?

— Prețul nu era încă anunțat.

Mike Foster ședea ghemuit pe divan și asculta discuția părinților. Aflase despre toate acestea încă de la școală, din timpul lecției în legătură cu soiurile de fructe de arbuști fructiferi sălbatici. Copiii studiau aceste soiuri pentru a ști să deosebească cele comestibile de cele otrăvite, cînd, deodată, sună clopotul, anunțînd o adunare generală. Directorul a citit știrea cu privire la șrapnelul perforant și a ținut apoi o lecție în legătură cu măsurile de prim ajutor în cazul apariției noilor specii de bacilii de tifos recent descoperite.

...Părinții nu terminaseră încă de discutat.

— Va trebui să cumpărăm și rețeaua, spuse liniștit Ruth Foster. Dacă n-o să avem rețea, atunci este ca și cînd n-am avea adăpost. Șrapnelul perforant este destinat special pentru a străbate învelișul exterior și a repera automat trupurile oamenilor. De îndată ce rușii vor începe să-l producă în serie...

— O să cumpăr rețeaua, spuse Bob Foster. Cumpăr și rețeaua împotriva șrapnelului perforant și tot ce o să se mai nască pe lume. Cumpăr absolut tot ce există de vînzare, fără nici o excepție, totul...

— De ce intri așa de ușor în panică?

— La drept vorbind, această joacă are o superioritate evidentă în comparație cu vînzarea de automobile și televizoare. Ai de-a face cu o marfă pe care ești pur și simplu nevoit s-o cumperi. Nu sînt obiecte de lux! Nu se cumpără pentru a uimi vecinii și nu se poate lesne renunța la ele. Achiziționarea sau neachiziționarea acestor obiecte este o problemă de viață și de moarte. Fără ele pieri! S-a spus dintotdeauna că pentru a vinde trebuie să bagi frica în oameni, să le strecoți în suflet un sentiment de nesiguranță, să le spui că

miroase urit ori că au o înfățișare caraghioasă. Această idee este însă superioară tuturor celor de până acum: nici un mijloc împotriva transpirației sau pentru creșterea părului nu se poate măsura cu ea. Dacă nu cumperi, ești sortit pieirii! Cel mai convingător argument: „Cumpără sau mori!” — iată noua deviză a comerțului. „Instalează-ți în curte ultimul model de adăpost lansat de firma «General Electronics» împotriva bombelor cu hidrogen sau ești de pe acum un om mort!” Nu? Bob Foster își lăsă capul, care-i alina greu, pe masa din bucătărie: Bine, mă predau, am să mă las tirit de curent până la capăt. O să cumpăr această blestemată de rețea în preajma crăciunului, la fel ca și alții.

Adaptoarele — perdele în rețea ale firmei „General Electronics Corporations” — au produs o adevărată senzație.

Se inserase. Mike Foster mergea încet pe străzile pline de lume. Era o seară de decembrie. În fiecare vitrină se vedeau rețele de diferite forme și dimensiuni, pentru toate tipurile de adăposturi. Aveau diferite prețuri accesibile oricărei pungi. Pe străzi, mulțimea era veselă și agitată. Forțofind ca în fiecare an în ajunul crăciunului, oamenii se imbulzeau veseli, încăreaji cu pachete și îmbrăcați în paltoane călduroase. Vântul ridica din cind în cind virtejuri de zăpadă, care împinzeau văzduhul. Automobilele inaintau încet pe străzile tixite de oameni. Pretutindeni străluceau lumini și reclame cu neon. Vitrinele îmbrăcaseră haină de sărbătoare.

Casa lui Mike era cufundată în întuneric și liniște. Părinții nu se întorseseră. Erau încă la magazin. Afacerile lui Bob Foster mergeau prost, și soția lui înlocuia un funcționar.

Mike nu rămase mult în casă. Inima lui bătea cu putere și era emoționat. Ieși pe dibuite prin ușa din spate care dădea în curte.

În fiecare zi, cum se întorcea acasă, el cobora sub pământ, în adăpost, simțindu-se ocrotit în acest imens corp de oțel. Totul era acolo ca și în prima zi. Cu singura deosebire că acum încăperea era aprovizionată cu toate cele necesare și nu mai era goală ca atunci, cind coboriseră pentru prima dată. Există acum acolo o cantitate considerabilă de conserve, se găseau perne, cărți, un televizor, benzi fonografice, tablouri, gobelinuri viu colorate și chiar vase cu flori.

Mike petrecea ore fericite în adăpost, într-o desăvârșită singurătate. După masă se grăbea să coboare acolo și rămânea până cind trebuia să se ducă la culcare. Uneori, noaptea tirziu, cind părinții dormeau de mult, el se scula în tăcere și se strecura tiptil către intrarea adăpostului și cobora. Acolo stătea până dimineață.

Mike cobori șovăind treptele terasei din spatele casei și... incremeni. În fața lui se căsca o groapă uriașă, ca o gură imensă și știrbă ce se deschide larg către cer. Adăpostul dispăruse.

Copilul rămase locului impietrit. Pentru el timpul se oprise în loc. Nu vedea și nu auzea nimic. Stătea nemișcat, trupul său își pierduse elasticitatea, înțepenise. Continua să privească groapa uriașă unde fusese până nu demult intrarea în adăpost.

Puțin mai tirziu se pomeni alături de el cu tatăl său.

— Ești de mult aici? îl întrebă Bob. De cit timp stai, Mike? Răspunde-mi, băiete!

Făcînd un efort uriaș, Mike reuși să se desprindă de lingă groapă și intra în casă.

— Te-ai întors mai devreme, bolborosi el.

— Am plecat dinadins mai repede de la magazin. Voiam să flu aici la venirea ta.

— Adăpostul a dispărut!

— Nu-l mai avem, spuse Bob Foster cu un glas rece și aproape lipsit de viață. Nu mai avem adăpost. Iartă-mă, Mike, dar am telefonat la biroul firmei și i-am rugat să vină să-l ia.

— De ce?

— N-am mai putut plăti ratele. Acum, cu toate că e crăciun, toți cumpără rețelele acelea. Eu nu sint în măsură să concurez cu firmele care vind rețele. Tăcu cîțva timp. Continuă apoi cu o nuanță de amărăciune în glas: De altfel firma s-a purtat cu mine destul de frumos; mi-a dat înapoi jumătate din banii avansați. În vocea lui se simțea acum o ironie amară. Știam că dacă voi restitui înainte de crăciun nu mă vor strînge cu ușa. Adăpostul poate fi revîndut.

Mike tăcea.

— Încearcă să înțelegi, continuă tatăl. Problema se pune în felul următor: or adăpostul, or magazinul... Dacă am fi pierdut magazinul...

— Am fi pierdut absolut totul, continuă băiatul.

Foster îl apucă pe Mike de mîină:

— Și atunci am fi pierdut în orice caz și adăpostul. Degetele lui subțiri și puternice strîngeau convulsiv mîna băiatului. Tu ai crescut, ești mare acum, e timpul să înțelegi. Vom cumpăra mai tirziu un alt adăpost, poate nu chiar cel mai mare și mai scump, dar totuși vom avea unul, e sigur. Am făcut o greșeală, Mike. Mi-a fost peste puteri, îndeosebi cînd a trebuit să mai cumpăr și blestematele alea de adaptoare. Voi continua însă plata contribuției pentru avioanele de patrulare și cotizația pentru adăpostul tău în localul școlii. Vezi bine că nu e o chestiune de principiu, continuă tatăl cu o nuanță de desperare în glas. E peste puterile mele pur și simplu. Înțelegi, Mike? N-am putut cu nici un chip să procedez altfel.

Mike își retrase mîna și porni către ușa.

— Unde te duci?

Nici un răspuns. Vîntul rece și pătrunzător al nopții de iarnă ridica virtejuri de zăpadă. Afară era numai vînt și ceață. Nimic altceva.

Bill O'Neill era obosit. Ceasul din perete arătă în sfîrșit nouă și jumătate. Acum putea să închidă ușile, să încuie uriașul magazin scaldat în lumină și să se piardă în forfota străzii. Oamenii se grăbeau de la lucru spre casă.

— Slavă domnului! oftă Bill în timp ce deschidea ușa pentru a conduce și ultima cumpărătoare — o doamnă mai în vîrstă, încărcată cu tot felul de pachete. Inchise zăvorul cu cifru și trase oblonul. Ce mulțime! exclamă el privind în stradă. Niciodată n-a fost parcă atîta animație.

— Pentru astăzi am terminat, spuse Connors, care stătea la casă. Eu număr banii și în timpul ăsta te rog să controlezi dacă totul e în ordine. Vezi dacă n-a mai rămas cineva.

O'Neill își dădu pe spate părul blond și-și desfăcu puțin cravata. Cu multă satisfacție își aprinse o țigară și începu să facă rondul, controlînd fiecare colțisor. Deconectă impunătoarele aparate produse

de firma „General Electronics Corporations“ și se apropie de uriașul adăpost care ocupa toată partea centrală a etajului.

Se ridică pe o scară pînă la intrarea adăpostului și trecu pe platforma liftului. Cu un scurțit ușor, acesta începu să coboare și o secundă mai târziu Bill se găsea în încăperea adăpostului, asemănătoare unei peșteri.

Intr-un colț ședea ghemuit Mike Foster. El își proptise bărbia pe genunchi și cu mîinile lui slabe își cuprinsese gleznele.

— O, doamne! exclamă O'Neill. Dar asta e puștii nostru...

Mike tăcea. Își strinse și mai tare picioarele și își ascunse și mai adînc fața în genunchi.

— Ce dracu faci aici? întrebă O'Neill mirat și enervat în același timp. Furia îi spori. Se pare că părinții tăi și-au cumpărat un adăpost!? A, da, îmi amintesc, a fost nevoie să-l luăm înapoi.

Liftul îl aduse în adăpost și pe Connors.

— Ce faci, te-ai împotmolit aici? Hai să mergem! În aceeași clipă dădu cu ochii de Mike: Asta ce face aici? — Condu-l pînă sus și trimite-l acasă.

— Haide băiete, îi spuse cu blindețe O'Neill. E timpul să pleci acasă.

Mike nu se urnea din loc. Cei doi bărbați se priviră lung.

— Cred c-o să fie nevoie să-l scoatem de aici cu forța, spuse Connors posomorit.

Au avut foarte mult de furcă cu Mike. Băiatul se împotriva cu desperare. Se aghăa și se zbătea fără să scoată un cuvînt. Zgîria, se zvîrcolea, dădea cu pumnul, mușca. Fără multă vorbă, cu îndemnare, bărbații l-au adus pînă la ieșirea principală a magazinului și l-au aruncat în stradă, trăgînd imediat după aceea zăvoarele.

— Uf! exclamă Connors lăsîndu-se să cadă pe un scaun de lingă tejghea.

O minecă îi era ruptă, pe obraz avea o zgîrietură adîncă și plină de sînge, ochelarii îi atîrnau pe o ureche, iar părul îi era ciufulit. Era mort de oboseală.

— Ce-ar fi să chemăm poliția? Ceva nu e în regulă cu acest băiețaș.

O'Neill stătea lingă ușă, gîlînd și privind în întuneric. Îl vedea pe băiat slînd pe trotuar.

— Ulte, a rămas acolo unde l-am lăsat, spuse el în surdina.

Pe stradă oamenii treceau grăbiți, ocolindu-l. În cele din urmă, un trecător se opri și-l ridică în picioare. Băiatul se smulse și dispăru în întuneric. Omul își adună pachetele pe care Mike i le trînfuse în zăpadă, se opri o clipă și porni mai departe. O'Neill își întoarse privirile spre colegul său:

— Ce pui de drac! spuse el ștergîndu-și fața cu batista. Știu că ne-a dat de furcă!

— Dar nu înțeleg ce o fi cu băiețașul ăsta? N-a seos o vorbă.

— Crăciunul este cel mai nepotrivit moment pentru a restitui lucrurile cumpărate, spuse O'Neill. Cu mina tremurînd de oboseală își luă paltonul. Păcat, aș fi vrut ca adăpostul să rămînă la ei.

Connors ridică din umeri:

— Pentru ochii lui frumoși?

— De ce naiba n-am fi în stare să înțelegem puțin și situația lor?! Poate că am fi... O'Neill vorbea mai mult pentru el. Am fi putut să le lăsăm acestor oameni adăpostul la prețul de cost.

Conners îl privi răutăcios.

— La prețul de cost? Dar nu-ți dai seama? În cazul ăsta, toți ar vrea să cumpere la același preț și n-ar fi deloc echitabil. Cît am putea rezista în aceste condiții? Cît ar putea rezista „General Electronics Corporations“ dacă ar face asemenea afaceri?

— Cred că nu prea mult, recunoscו vrînd nevrînd O'Neill.

— Judecă și tu! spuse Conners rîzînd. Ar fi bine să bei ceva. Hai în magazie, am acolo în dulap ascunsă o sticlă de whisky „high and high“. Te încălzești și tu puțin înainte de a pleca spre casă. Dai peste cap un whisky și să vezi cum o să te simți mai bine.

...Mike Foster hoinărea fără nici o țintă pe strada întunecată în mijlocul oamenilor care se grăbeau să-și ducă acasă cumpărăturile. Nu vedea nimic în jurul său, oamenii îl imbrinceau, dar el părea că nici nu le simte prezența. Pretutindeni ardeau lumini, se auzeau hohote de ris, automobilele clacsonau vesel.

Mike avea mîntea cu totul întunecată. Creierul lui nu mai funcționa, de parcă ar fi fost mort. Mergea ca un automat fără să gîndească și fără să simtă nimic.

În dreapta lui strălucea orbitor în întunericul nopții o uriașă și multicoloră firmă cu neon:

„Pace pe pămînt și între oameni bună înțelegere!

Adăpost public. 50 de cenți intrarea.“

VIZITAȚI RESTAURANTUL „PĂDUREA BĂNEASA“

Telefon 70596

unde veți putea petrece ore de reală recreație, într-un cadru deosebit. *Zilnic circulă la fiecare 40 de minute autobuse din piața Scînteii pînă la restaurant. Duminicile și sărbătorile legale autobusele se succed din 10 în 10 minute*

Bucătărie aleasă — Vinuri renumite
ORCHESTRĂ DE DANS

Robert Heinlyne

VEGHE INDELUNGATĂ

(După revista „Znanie Sila“)

„De pe cosmodromul Bazei lunare și-au luat zborul nouă nave. Puțin după aceea, opt dintre ele au format un cerc în centrul căruia se afla a noua — cea mai mică. Tot drumul spre Pământ, aparatele au păstrat aceeași formație.

Nava centrală purta emblema amiralului, deși nu se afla nici o ființă vie la bord. De fapt nici nu era o navă de pasageri, ci un avion teleghidat, destinat încărcăturilor radioactive. De data aceasta, el transporta un sicriu de plumb și un contor Geiger, care semnaliza fără încetare“.

(Din articolul de fond „După zece ani“, publicat în revista 38 din 17 iunie 2009. Arhivele ziarului „New York Times“.)

Johnny Dulquist trimise câteva rotoagoale de fum în direcția contorului Geiger. Apoi schiță un zîmbet plin de amărăciune și scoase încă o gură de fum. Nu mai exista nici o îndoială, trupul său era acum în întregime radioactiv. Pînă și răsufărarea, pînă și fumul țigărilor sale puteau declanșa semnalele sonore ale contorului Geiger.

Dar... de cîtă vreme se află el aici? Pe Lună timpul aproape că nu are importanță. Două zile? Trei? O săptămînă? Se gîndi la cele petrecute: ultima împrejurare de care își amintea bine era momentul cînd fusese chemat de comandantul-adjunct, imediat după micul dejun...

— Am onoarea să raportez, locotenentul Dulquist.

Colonelul Towers ridică ochii.

— A, John Ezra! Ia loc, Johnny. O țigară?

Intrigat, dar totodată măgălit, Johnny se așază. Il admira mult pe colonelul Towers și-i plăceau mai ales ținuta, pricepera lui de a comanda, meritele sale militare. Johnny nu avea nici un fel de merite militare — fusese înaintat ofițer după ce căpătase titlul de doctor în fizica nucleară, iar acum era bombardier-adjunct în cadrul Bazei de pe Lună.

Colonelul avea de gînd să discute probleme politice. Johnny nu înțelegea prea bine unde vrea el să ajungă, însă pînă în cele din urmă Towers puse punctul pe i: este periculos, spunea el, să lăsăm conducerea lumii în mîinile politicienilor. Puterea trebuie să aparțină unui grup de elită. Pe scurt, ea trebuie să treacă în mîinile Patrului de pe Lună.

În loc să-l uimească, aceste cuvinte l-au lăsat pe Johnny mai mult consternat. La drept vorbind nu se putea spune că cele susținute de Towers erau cu totul lipsite de logică. Liga Națiunilor se destrămasese, și cine ar fi putut garanta că Organizația Națiunilor Unite nu va avea aceeași soartă? Bine, bine, dar în felul acesta se poate ajunge ușor la un nou război mondial. Și Johnny știe cât de înspăimântător ar fi un asemenea război.

Dulquist aprobă. Towers se declară foarte mulțumit că Johnny a înțeles despre ce este vorba. De fapt bombardierul-șef ar fi putut el și singur s-o scoată la capăt, dar e mult mai bine cînd colaborează la o asemenea acțiune cei doi specialiști, nu?

Johnny se întoarce brusc și adoptă o ținută rigidă.

— Intenționați cu adevărat să faceți ceva în această privință? Cît despre el, își inchipuise că nu era vorba decît de o discuție amicală...

Towers zîmbi:

— Noi, dragul meu, nu sîntem politicieni și urim vorbele goale. Noi acționăm!

Johnny flutără prelung.

— Și cînd va începe povestea?

Towers răsuci un comutator, și Johnny auzi, umilit, propria sa voce. Era înregistrarea unei convorbiri care avusese loc la popota oilțierilor inferiori. O discuție politică la care, după cîte își aduse el aminte, participase... Foarte interesant! Ce dracu, îl spionau? Gîndul acesta îl revoltă.

Towers închise aparatul.

— Ne și aflăm în plină acțiune, îl informă colonelul. Știm și în cine se poate avea încredere, și în cine nu. Să-l luăm, de pildă, pe Kelley... arată cu mîna spre difuzor. Kelley este suspect din punct de vedere politic. Ai observat că n-a venit azi dimineața la dejun?

— Eu credeam că e de gardă.

— Pentru Kelley gărzile s-au terminat. Linștește-te însă, e teafăr și nevătămat.

Johnny stătu pușin pe gînduri, apoi întrebă:

— Pe ce listă figurez eu? Sînt... de încredere sau... suspect?

— În dreptul numelui John Dulquist se află un semn de întrebare. Însă eu am spus tot timpul că putem să ne bîzuim pe d-ta. Colonelul zîmbi binevoitor. Doar n-o să mă trădezi, Johnny, nu-i așa?

Dulquist nu răspunse nimic. Atunci, pe un ton ceva mai aspru, Towers întrebă:

— Ei bine, cum rămîne? Ce spui despre toate acestea? Vorbește!

— După părerea mea, domnule colonel, v-ați supraestimat forțele. Dacă e adevărat că Baza de pe Lună poate să țină Pămîntul în puterea sa, nu e mai puțin adevărat că și Baza, la rîndul ei, este o țintă ușor vulnerabilă. O singură bombă și...

Towers luă de pe birou a radiogramă și l-o întinse lui Johnny. Acesta citi: „Rufele dv. curate sînt la mine. Zac”.

— Această însemnă, spuse Towers, că toate bombele de pe „Trigve Lee” au fost scoase din funcțiune. Am primit rapoarte de pe toate navele care ne-ar putea amenința. Colonelul se ridică.

— Gîndește-te la toate acestea și vino poimîine la mine. Maiorul Morgan are nevoie imediată de ajutorul dumitale pentru a modifica stabilitatea frecvențelor la bombe.

— Stabilitatea frecvențelor ?

— Firește. Pentru a nu permite declanșarea înainte ca bombele să-și fi atins obiectivul.

— După cite mi se pare, spuneai că scopul dv. este preintimpinarea războiului. Nu mai înțeleg nimic !

Towers făcu un gest plictisit.

— Nu va fi nici un război, doar o simplă demonstrație... psihologică. Unul sau două orașele neînsemnate. O ușoară vărsare de sînge, o zgîrîtură, pentru a se evita un război general. Simplu calcul aritmetic, nu ?

Puse o mîină pe umărul lui John.

— Sper că nu ești prea scrupulos, altfel n-ai fi fost bombardier. Consideră aceasta ca o operație chirurgicală și... gîndește-te la familia dumitale.

Dacă ar fi știut-o, i s-ar fi părut foarte curios colonelului, însă John Dulquist se gîndea chiar la familia lui !

— Vă rog, domnule colonel, să-mi îngăduiți să-l văd pe comandant.

Towers se încrunță.

— Comandantul nu poate fi văzut. Știi însă bine că eu vorbesc în numele lui. Vino la mine poimîine.

Intr-adevăr, comandantul nu putea fi văzut. Comandantul era mort, dar John nu avea de unde să știe aceasta !

După ce ieși de la colonel, Dulquist se întoarse la popotă, își cumpără țigări și se așază să fumeze. După cîteva minute se sculă, strîvi mucle țigării și se îndreptă către camera cu aer din partea de vest a Bazei. Acolo își îmbracă costumul cosmic și se apropie de sentinelă.

— Deschide, Smitty !

Pe chipul marinarului se citea mirarea.

— N-am dreptul să permit nimănui să iasă la suprafață fără autorizația colonelului Towers, domnule ! Știi bine aceasta.

— O, da ! Dă-mi te rog carnetul d-tale. Dulquist luă carnetul, își scrisese singur un permis și-l semnă : „Din ordinul colonelului Towers”. N-ai decît să telefonezi șefului și să controlezi, adăugă el. Sentinela cite ordinul și băgă carnetul în buzunar.

— O, nu, d-le locotenent, este suficient cuvîntul dv.

— Nu vrei să-l deranjezi pe șef ! Te înțeleg.

Johnny intră în cameră, închise ușa interioară și așteptă să iasă aerul.

Ieșind la suprafața Lunii, strînse ochii din cauza luminii puternice și porni grăbit spre stația de rachete cosmice ; îl aștepta acolo o mașină. Se urcă, închise calota și apăsă pe butonul de pornire. Mașina-rachetă se înălță către dealuri, se furișă printre ele și ajunse pe o cîmpie împinzită cu rachete ca luminările pe o tortă. Pătrunse apoi cu viteză într-un tunel și-l străbătu în goana mare. Bruce, Johnny simți o senzație dureroasă în stomac pricinuită de micșorarea vitezei. Racheta se oprise lingă depozitul subteran de bombe atomice.

Dulquist ieși din mașină și reglă dispozitivele aparatului său de recepție-emisie. Sentinelele îmbrăcate în costume cosmice, care se aflau în fața intrării, luară armele în mîini.

— Bună dimineața, Lopez, spuse vesel Dulquist și trecu pe lingă

soldat, îndreptându-se către camera cu aer. Deschise zăvorul de la ușa. Sentinela îl somă să se întoarcă :

— Nimeni n-are voie să intre acolo fără ordinul șefului. Lăasă arma din mână, scotoci în geanta de campanie și scoase de acolo o hirtie. Vă rog să citiți, d-le locotenent.

Dulquist respinse cu blindețe mina întinsă a soldatului.

— Ordinul acesta l-am scris chiar eu, băiete. Citește-l mai bine și ai să-ți dai seama că nu l-ai înțeles cum trebuie.

— Cum asta, d-le locotenent ?

Dulquist luă hirtia din mînile ostașului, o privi atent și-i arătă un rînd.

— Vezi ce scrie aici ? „Cu excepția persoanelor desemnate în mod special de comandant”. Și, după cum se știe bine, aceste persoane sînt bombardierii, adică maiorul Morgan și cu mine.

În ochii soldatului se putea citi clar că nu mai înțelege absolut nimic. Dulquist continuă :

— Uită-te în regulament, ce naiba ! Caută acolo „persoane special desemnate”. Găsești asta la paragraful „încăpere pentru bombe, securitate, procedură...”. Să nu-mi spui că ți-ai lăsat regulamentul la cazarmă !

— O, nu, d-le ! Se poate ? Am regulamentul la mine.

Sentinela începu să scoțoască în geantă. Dulquist îi restituî ordinul, și, după o clipă de ezitare, soldatul sprijini arma de șold și luă cu mina stîngă hirtia, iar cu dreapta începu să caute cu infrigurare regulamentul.

Dulquist apucă arma, lovi puternic și doborî la pămînt sentinela. Aruncă apoi arma și pătrunse în camera cu aer. În timp ce închidea ușa, mai prinse să vadă cum soldatul se ridică cu greu și-și căuta pistolul. Zăvorul ermetic ușa exterioară, Johnny auzi pocnetul glonțelui ce-i era destinat.

Se îndreptă repede spre ușa interioară, trase maneta de declanșare și se înapoie la ușa exterioară, agățîndu-se de miner, cu toată greutatea corpului. Simți imediat că acesta se mișcă : sentinela căuta să-l ridice. Locotenentul făcu eforturi mari pentru a-l împinge în jos. Datorită însă gravitației scăzute din Lună, era mult mai ușor să-l ridici, și locotenentul vedea cum minerul se înălța încet-încet.

Din depozitul de bombe aerul pătrundea în cameră prin supapa de reglare. Dulquist simți cum hainele încep să i se lipească de corp, semn că în cameră presiunea ajunsese la același nivel cu aceea din interiorul costumului său cosmic. Atunci locotenentul încetă să se mai împotrivească și lăasă sentinela să ridice în voie minerul. Oricum, în cameră tot nu se mai putea pătrunde : o masă de aer care presa cu forța a 13 tone ținea acum ușa ermetic închisă.

Ca să nu se închidă cumva fără voia lui, Johnny fixă ușa interioară care ducea spre magazia cu bombe. Atîta timp cit ușa rămînea deschisă, camera nu putea funcționa și nimeni nu putea pătrunde acolo.

În depozit se aliniau în fața lui Dulquist bombele atomice : cite una pentru fiecare rachetă dirijată. Era păstrată însă o distanță destul de mare între ele pentru a preîntîmpina posibilitatea declanșării prin surprindere a unei reacții în lanț. Se afla față în față cu cea mai diabolică născocire a minții omenești. Fiecare din aceste bombe era, la drept vorbind, o creație a sa. Oricine s-ar fi încumetat să abuzeze de

fantastica lor putere de distrugere ar fi trebuit ca, în prealabil, să dea ochi cu locotenentul Dulquist.

Și acum, cu toate că se afla aici, nu avea încă nici un plan, nu avea nici cea mai mică idee asupra modului în care ar putea să se folosească de această superioritate vremelnică.

La un moment dat se auzi în difuzor vocea speriată a lui Lopez :
— Domnule locotenent! Ce se petrece aici? Ați innebunit?!

Dulquist nu-i răspunse. N-are decît să stea și să aștepte. În felul acesta cîștiga și el ceva mai mult timp și putea lua o hotărîre. Lopez continua să vocifereze, dar în cele din urmă tăcu.

Johnny urmărea cu îndărătnicie un singur scop: să nu îngăduie ca bombele — bombele lui! — să fie folosite pentru „demonstrații“, chiar și asupra unor orașe de mică importanță. Și acum ce era de făcut? Firește, Towers nu va putea pătrunde în cameră. Dar el? Va rămîne oare aici o veșnicie?

Lui Johnny nu-i place însă să se legene în iluzii! Towers ar putea totuși pătrunde. Pușin explozibil sub ușa exterioară, și aerul va fișni imediat în timp ce bravul nostru Johnny își va scuipa plămîinii distruși, iar bombele vor putea fi lansate, fără ca nimeni să poată apoi opri această ticăloșie. Ele fuseseră confecționate în așa fel, încît să poată rezista unei călătorii din Lună pînă pe Pămînt. Vacuumul nu le deteriora.

Johnny se hotărî să nu-și dezbrace costumul cosmic. Micșorarea presiunii din cauza unei explozii nu-i suridea cituși de pușin. Fără îndoială, ar fi preferat să moară de bătrînețe...

...La drept vorbind ei ar fi putut tot atît de bine să facă o gaură în ușa, să lase aerul să iasă și să deschidă apoi fără nici un efort. Towers putea de asemenea să ordone construirea unei noi camere în spatele celei vechi. Era însă pușin probabil că o va face, deoarece succesul loviturii sale depindea în primul rînd de rapiditatea acțiunilor. Towers va alege, fără îndoială, calea cea mai rapidă — explozia. Desigur, în această clipă, Lopez cheamă Baza. Lui Towers îi vor trebui însă aproape 15 minute ca să-și îmbrace costumul și să vină la fața locului.

15 minute...

După aceea bombele ar putea să cadă în miinile complotiștilor; în 15 minute era de datoria lui să le facă inofensive.

După cum se știe, bomba atomică nu este alcătuită decît din două sau mai multe părți de substanță, separate, de pildă, din plutoniu. Aceste părți nu sînt cu nimic mai explozibile decît o litră de unt. Cuplate însă cu viteză, ele explodează; dificultatea o constituie tocmai mecanismul care declanșează reacția în lanț, precum și dispozitivele care asigură această declanșare la timpul și locul potrivit.

Circuitele electrice — „creierul bombeii“, cum li se mai spune — pot fi lesne distruse, dar bomba propriu-zisă este greu de distrus. Johnny se hotărî să defecteze „creierul“, și asta cît mai repede!

Nu avea la îndemînă decît scule simple folosite pentru manevrarea bombelor. Cu excepția unui contor Geiger, a unui difuzor, a aparatului de recepție-emisie, a instalației de televiziune pentru comînicățiile cu Baza și a bombelor, în depozit nu se mai afla nimic. De obicei cînd se luca la o bombă, aceasta era transportată într-o altă încăpere, nu din cauza pericolului de explozie, ci pentru ca personalul să fie cît mai pușin expus radiațiilor. Materialul radioactiv al bombelor este cuprins în ceea ce se numește „umplutură“, care de data

aceasta era de aur. Acesta absoarbe razele alfa și beta și, în bună parte, radiația mortală gama. Nu însă și neutronii.

Aceste jucăușe particule otrăvitoare degajate de plutoniu trebuie să fie puse imediat în libertate, deoarece în caz contrar se produce o reacție în lanț care declanșează explozia!

Întreaga încăpere era în permanentă străbătută de o ploaie de neutroni invizibili, inezisabili, dăunători sănătății; potrivit regulamentului, oricine era nevoit să pătrundă aici trebuia să iasă cât mai repede.

Șuieratul ascuțit al contorului Geiger arăta că acesta înregistrase o radiație „de fond“, raze cosmice și urme de radioactivitate aflate pe scoarța Lunii. În întreaga încăpere se produsese o radioactivitate de fază secundară, provocată de neutroni. Neutronii liberi au proprietatea de a contamina orice obiect, care la rindul lui devine radioactiv, fie că e vorba de un perete de beton sau de un corp omenesc. Cu cât va părăsi mai repede depozitul, cu atât va fi mai bine.

Dulquist întoarse maneta contorului Geiger, și aparatul încetă să mai șnere. Cu ajutorul circuitului secundar el deconectă aparatul, iar indicatoarele se opriră la nivelul pe care-l marcase în urma înregistrării radiației „de fond“. Aceasta îi aminti încă o dată cât de periculoasă era fiecare clipă petrecută acolo. Scoase placa radiosensibilă pe care orice membru al Bazei o avea asupra lui. Este vorba de o placă înzestrată cu proprietatea de a înregistra imediat orice radiație radioactivă. Cind pătrunsese aici, suprafața ei era limpede. Acum capătul cel mai sensibil al plăcii arăta puțin umbră. Placa era străbătută la mijloc de o linie roșie. Teoretic dacă în decurs de o săptămână purtătorul plăcii era supus unei radioactivități care să împingă umbra pînă la această linie, nu se mai putea face nimic.

Voluminosul său costum cosmic începu să i se dezlepească de trup; trebuie să se grăbească, să-și termine treaba și să se predea. Mai bine în închisoare decît într-un loc atît de „fierbinte“.

Johnny luă de pe raftul cu scule un ciocan și se așternu pe treabă, oprindu-se numai pentru a deconecta teleemitaorul. În felul acesta putea, în cazul în care era chemat, să vadă fără să fie văzut. Prima bombă îi dădu multă bătaie de cap. Începu să spargă invelișul de protecție al „creierului“, dar se opri. Își simțea sufletul greu: toată viața îndrăgise aparatele de precizie. Strinse din dinți și începu totuși să lovească. Se auziră un zgomot de sticlă spartă și zăngănitul sonor al metalului. Johnny era acum într-o altă stare de spirit. Se rușina singur văzînd că distrugerile pe care le săvîrșea îi dădeau o mare satisfacție. Cu o furie frenetică el continuă să lovească, să distrugă, să prefacă totul în țandări.

Era atît de absorbit de indeletnicirea sa, încît la început nici nu auzi că este strigat pe nume: „Dulquist! Răspunde! Ești acolo?“.

Johnny își șterse sudoarea de pe față și privi spre ecranul de televiziune. Asupra lui erau ațintii ochii holbați ai lui Towers. Își dădu seama că n-a reușit să distrugă decît șase bombe! Vor izbuti oare să pună mina pe el înainte de a-și fi isprăvit treaba? Orice, numai asta nu! Trebuie să ducă lucrurile pînă la capăt. Descurcă-te, băiete, descurcă-te!

— Da, domnule colonel, m-ați chemat?

— De bună-seamă că te-am chemat! Ce înseamnă toate astea?!

— Îmi pare foarte rău, domnule colonel.

Chipul lui Towers căpătă o expresie mai liniștită.

— Conectează-ți ecranul, Johnny, nu te văd! Ce înseamnă zgomotul pe care l-am auzit?

— Ecranul e conectat, minți Johnny. Probabil însă că s-a defectat. Zgomot? La drept vorbind, domnule colonel, iau unele măsuri pentru ca nimeni să nu poată pătrunde aici.

După o clipă de ezitare, Towers spuse pe un ton sever:

— Nu pot să admit decît o singură ipoteză: ești bolnav și te voi trimite unui medic. Iți cer însă să ieși imediat de acolo. E un ordin, Johnny.

Locofenentul îi răspunse tărăgănat:

— E cu neputință acum, domnule colonel. Mă aflu aici numai pentru a duce la bun sfîrșit o hotărîre de a mea și pînă în această clipă n-am izbutit s-o realizez. De altfel mi-ați ordonat să vin la dv. poimîine.

— Credeam însă că te vei afla la locuința dumitale.

— Este foarte adevărat, domnule colonel, dar mi-am dat seama că e mai bine să veghez în preajma bombelor pentru eventualitatea în care voi ajunge la concluzia că nu aveți dreptate.

— Lucrul acesta nu trebuie în nici un caz să-l hotărâști d-ta, Johnny! Sper că n-ai uitat că eu sint șeful d-tale. Ai jurat să te supui ordinelor mele.

— Da, domnule.

Toată discuția aceasta era însă numai timp pierdut. Se putea foarte bine întîmpla ca această vulpe bătrînă de Towers să fi luat măsuri și să fi trimis spre el un detașament.

— Dar am jurat în aceeași măsură să apăr pacea. Nu credeți că ar fi mai bine să veniți aici și să discutăm în liniște? N-aș vrea să procedez greșit...

Towers zîmbi.

— Admirabilă idee, Johnny. Așteaptă-mă acolo. Sint incredințat că vei înțelege despre ce este vorba. Și închide telecomenzătorul.

„Sper — rosti Johnny ca pentru sine, zîmbind — că ești convins că mi-am pierdut mințile“. Ce canalie patentă!...

Apucă din nou ciocanul și-și făgădui să folosească din plin timpul care-i mai rămăsese la îndemină.

După cîteva clipe se opri însă din nou. Iși dădu seama dintr-o dată că nu este suficient să distrugă „creierul“. E drept, nu existau „creiere“ de rezervă, dar exista în depozit un stoc important din piesele necesare, și Morgan ar fi putut să confecționeze în grabă pentru bombe cîteva circuite de comandă provizorii. Chiar și Towers ar fi putut s-o facă; e drept nu cine știe ce bine, însă este sigur că ar fi funcționat. Va trebui deci să distrugă chiar bombele, iar asta în cel mult 10 minute!

Bomba este însă o bucată masivă de metal, strînsă cu un puternic cerc de oțel. Nu va putea să distrugă bombele și în orice caz nu în 10 minute.

— Blestemăție!

De bună-seamă, nu exista decît o singură soluție. El cunoștea bine circuitele de comandă și știa de asemenea cum să le distrugă. Iată, chiar bomba pe care o are în față; va scoate piedica de siguranță, va înălțura focosul, va scurta circuitul de declanșare și va deconecta circuitul de siguranță. Apoi îl va deșuruba și-l va da deoparte. Și atunci va putea, cu ajutorul unei șirme lungi și tari, să

determine explozia bombei. La rindul ei, aceasta va provoca alte explozii, toată valea va sări în aer și se vor duce cu toții pe lumea cealaltă!

— Iată, Johnny Dulquist, cam așa stau lucrurile.

În timpul acesta distrusese toate bombele cu excepția aceleia care urma să declanșeze explozia. Privi atent bomba care se profila amenințătoare înaintea lui: îi făcea impresia unui monstru care se pregătește să facă un salt. Se ridică într-un lac de sudoare și se întrebă dacă va avea destul curaj pentru a se sinucide. Nu voia să se lase cuprins de frică și spera că nu-l va părăsi nici voința. Băgă mina în buzunarul vestonului și scoase de acolo fotografia Edithei și a fiicei lui.

— Iubito, spuse el, dacă ies bine din afacerea asta, îți promit că n-o să mă mai expun niciodată primejdiei. Sărută fotografia și o puse la loc. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decît să aștepte.

De ce întîrzie oare colonelul? Johnny voia să se convingă că Towers se va afla în zona exploziei.

— Ce situație caraghioasă! Iată-mă aici, gata să mă arunc în aer! Gîndul acesta îl înveseli; îi veni însă în minte și o altă idee, ceva mai atrăgătoare: de ce să se arunce în aer de viu?

Se gîndi atunci să amenajeze dispozitivul de comandă supra-numit „mină moartă”: un sistem care îngăduia bombei să nu explodeze atîta timp cit o persoană ținea în mină conectorul, sau, în locul acestuia, o pirghie oarecare. Dacă ei vor arunca în aer ușa sau îl vor împușca, totul se va duce dracului!

Ar fi însă mult mai bine dacă ar reuși să-i țină în șah, căci mai devreme sau mai târziu trebuiau să vină ajutoare. Johnny era convins că cea mai mare parte a Patrului nu participase la acest mișcav complot. Și atunci el se va întoarce în triumf acasă! Ce primire i se va face! Își va da însă demisia și se va angaja ca profesor. În ceea ce-l privește, și-a făcut din plin datoria...

În timp ce se gîndea la toate acestea, Johnny lucra cu înfrigurare. Să stabilească un contact electric! Dispune de prea puțin timp. Va face un simplu cuplaj mecanic. Abia se apucase de treabă cînd se auzi din nou chemat în difuzor.

— Dv. sinteți, domnule colonel? întrebă el, în timp ce degetele continuau să lucreze febril.

— Lasă-mă să intru!

— O, nu, domnule colonel, nu ne-a fost vorba așa. Unde dracu să găsească eu ceva care să-mi folosească drept pirghie?

— O să intru singur, Johnny! Îți dau cuvîntul meu. Vom sta de vorbă fără martori.

Cuvîntul lui!

— Puteți să vorbim prin difuzor, domnule colonel! Evrika! Iată o sondă de trei picioare agățată de raftul cu scule.

— Ascultă, Johnny, lasă-mă înăuntru sau arunc ușa în aer!

— O sirmă! Am nevoie de o sirmă destul de lungă și solidă. Smulse antena costumului său. N-o veți face, d-le colonel! Aceasta ar distruge bombele.

— Lasă prostiile. Vacuumul nu deteriorează bombele.

— Sfătuiți-vă mai bine cu maiorul Morgan. Vacuumul nu le deteriorează, e drept, dar schimbarea bruscă de presiune poate să defecteze toate circuitele.

Colonelul nu cunoștea prea bine toate aceste amănunte. Cîteva minute domni din nou tăcerea. Johnny continua să lucreze.

În sfîrșit, se auzi din nou vocea lui Towers.

— Dulquist, a fost o minciună sfruntată. Am discutat cu maiorul Morgan. Îți dau 60 de secunde ca să-ți imbraci costumul în cazul cînd l-ai scos. Am de gînd să sparg ușa.

— Nu, n-o veți face, îi strigă Johnny! Ați auzit vreodată de deconectorul „mină moartă”? Acum trebuie să găsec repede o contragreutate și o curea, își spuse Johnny în gînd.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Am adaptat numărul 17 în așa fel încît pot să declanșez explozia cu mina. Bomba nu explodează însă atîta timp cît eu țin cureaua în mina mea. Dar dacă mie mi se întimplă ceva, totul sare în aer! Vă aflați la aproximativ 50 de picioare de centrul exploziei! Gîndiți-vă bine!

O clipă se făcu liniște.

— Nu te cred!

— Nu? Întrebați-l atunci pe Morgan. El va crede. Poate să și controleze prin ecranul televizorului. Johnny legă cureaua costumului său interplanetar de capătul sondei.

— Ai spus că ecranul îți este stricat.

— Am minșit. Acum însă vă pot dovedi spusele mele. Să mă cheme Morgan.

Curînd apăru pe ecran chipul maiorului Morgan.

— Locotenent Dulquist?

— Ei, Stankey! Așteaptă o secundă!

Cu multă băgare de seamă, Dulquist făcu ultimul cuplaj conținînd să țină cu mina capătul sondei. Cu aceeași prudență își petrecu mina de-a lungul curelei și strînse în pumni capătul acesteia. Se așeză apoi pe podea, întinse cealaltă mină și conectă ecranul de televiziune.

— Mă vezi, Stankey?

— Te văd, răspunse Morgan sec. Ce dracu înseamnă toate aiurelile astea?

— Mai nimic. După cum vezi, v-am pregătit o mică surpriză. Și Johnny începu să explice totul: care erau circuitele pe care le deconectase, care erau cele pe care le scurtase, cum adaptase provizoriu cuplajul mecanic, totul pînă în cele mai mici amănunte.

Morgan dădu din cap.

— Dulquist, mă înspăimînti! Sint convins că nu ai deconectat circuitul „K”. Nu cred că ai curaj să te arunci singur în aer!

Johnny rise scurt.

— Firește. Păi ăsta e tot farmecul, nu pricepi? Nu pot să sar în aer cită vreme sint în viață. Dacă dobitocul acela, excolonelul Towers, va sparge ușa, atunci... e drept, mor, dar și bomba explodează. Pentru mine e același lucru, pentru el însă nu! Fă bine și explică-i toate astea. Locotenentul închise aparatul.

Curînd Towers vorbi din nou:

— Dulquist!

— Vă ascult!

— Ce rost are să-ți pierzi viața? Ieși afară și-ți făgăduiesc că vei fi scos la pensie cu leafa întreagă. Te vei putea întoarce lîngă familia d-tale. Ți-o făgăduiesc.

Johnny își ieși din fire.

— Ia mai lăsați-mi familia în pace!

— Gindește-te la ei, Dulquist.

— Destulă vorbă. Ați face mai bine s-o ștergeți mai repede în văgăuna voastră. Nu de alta, dar simt că-mi vine să mă scarpin și atunci toată șandramaua asta o să vi se prăbușească în cap.

...Johnny tresări și izbuti să-și vină în fire. Deși ațipise, nu lăsase cureaua din mână. Simți cum îl trec fiori de-a lungul șirii spinării cînd își dădu seama de ceea ce s-ar fi putut întimpla.

Poate că ar fi trebuit să facă bomba inofensivă și să se bizuiască pe faptul că nu vor îndrăzni să-l scoată afară. Pe Towers îl aștepta în orice caz ștreangul pentru crimă de trădare, așa în ticălosul era în stare să riște orice. Dacă o făcea și găsea bomba inofensivă, Johnny ar fi fost mort, iar Towers ar fi pus mina pe toate bombele. Nu, el a mers mult prea departe și nu va admite ca pentru cîteva minute de somn familia lui să trăiască sub călcîiul unei dictaturi militariste.

Auzi țîriitul contorului Geiger și își aminti că s-a folosit de circuitul secundar. Radioactivitatea din încăperea șporea, se vede, într-una din cauza circuitelor sfărîmate ale „creierului”. Dispozitivele stătuseră destulă vreme în apropierea plutoniului pentru a nu lăsa nici un dubiu asupra radioactivității lor. Dulquist scoase încă o dată din buzunar placa de control.

Zona opacă era foarte aproape de linia roșie.

„Ai face mai bine să cauți o leșire din situația asta, prietene — își spuse Johnny cu voce tare —, sau vei ajunge curînd să strălucești ca un cadran fosforescent de ceas!”. Era, desigur, o simplă „figură de stil”, căci țesutul viu contaminat nu arde, ci se stinge încetul cu încetul.

Ecranul televizorului se aprinse din nou: apărură chipul lui Towers.

— Dulquist! Vreau să stau de vorbă cu d-ta.

— Vedefi-vă mai bine de alte treburi!

— Hai să presupunem că nu ne-ai convins.

— Nu v-am convins? La dracu, v-am forțat însă să stați pe loc.

— Numai pentru un timp. Am și luat măsuri pentru a căpăta alte bombe.

— Astea-s baliverne!

— Dumneata ne întirzii însă. Și vreau să-ți fac o propunere.

— Nu mă interesează.

— Așteaptă! Dacă se aranjează lucrurile, eu voi deveni conducătorul guvernului mondial. Depinde de dumneata ca să te nuniesc directurul administrației.

Drept răspuns, Johnny îl injură.

— Nu fii idiot, șuieră colonelul printre dinți. Ce ai de ciștigat dacă ai să mori?

— Ce mare nemernic ești, Towers! Ai vorbit adineauri de familia mea. Aș prefera să-i văd morți decît să-i știu trăind în subordinea unei jalnice imitații de Napoleon ca d-ta. Acum însă fă bine și pleacă. Trebuie să mă gîndesc la ceva.

Towers deconectă teleemițătorul.

Johnny privi din nou plăcuța sa. Nu arăta mai umbrită decît înainte, dar îi amintea neîncetat că timpul trece. Simți că i se face foame și sete și, la urma urmelor, nu putea să rămînă tot timpul

treaz! Pământul avea nevoie de cel puțin patru zile pentru a trimite o navă. Mai devreme nu se putea aștepta la nici un ajutor. Da, dar cea de-a patra zi el n-o va apuca. Era destul ca placa să se întunece peste linia roșie. Aceasta însemna moartea.

Singura lui șansă ar fi să distrugă bombele în așa fel, încât să nu mai poată fi refăcute și să iasă de acolo înainte ca umbra să fi atins linia roșie.

Se gîndi la toate soluțiile posibile și se puse din nou pe treabă. Așeză o greutate pe curea și o legă de un șnur. Dacă Towers va sparge ușa, atunci el va putea trage cureaua.

Există o posibilitate de a distruge bombele așa încît Baza de pe Lună să nu le poată refăce. Miezul bombei este alcătuit din două emisfere de plutoniu, cu suprafața foarte netedă, bine lustruită, pentru a face posibilă o aderență totală, deoarece numai în acest caz se putea provoca o reacție în lanț care să declanșeze explozia atomică.

Johnny începu să spargă în bucăți o bombă.

Fu nevoit să smulgă patru masive proeminente metalice, iar apoi să sfărîme învelișul de sticlă din jurul aparatului interior. Acum bomba era ușor de descompus. În sfîrșit, în fața lui apărură două emisfere luminoase, netede ca o oglindă!

O lovitură cu ciocanul, încă una, și cele două emisfere se prefăcură în țandări.

După cîteva ore, obosit mort, se întoarse lângă bomba care rămăsese încărcată. Străduindu-se să-și păstreze calmul, o făcu și pe aceasta inofensivă și-i distruse și emisferele — ultimele. N-a mai rămas în magazie nici o bombă în bună stare, dar de jur împrejur zăceau aruncate pe jos avuții uriașe, sub forma celui mai prețios, mai nociv, mai distrugător metal din întregul univers.

Johnny contemplă îndelung acest tablou. „Acuma repede în costum și la-ți valea, fiule! — își spuse el cu voce tare. Sint curios ce-o să spună Towers?”

Se îndreptă spre poliță pentru a pune ciocanul. Cînd trecu în dreptul contorului Geiger, acesta șuieră strident.

Plutoniul nu acționează de obicei asupra contorului Geiger. De data aceasta, însă, supus unui adevărat bombardament, aparatul devenise extrem de sensibil. Johnny privi spre ciocan și-l apropiă din nou de contor. Acesta începu să șuier.

Cu un gest brusc aruncă ciocanul și se îndreptă grăbit către costum. Cînd ajunsese în dreptul contorului, acesta se porni din nou să emită semnale sonore. Johnny se opri.

Intinse mîna și o apropiă de contor. Șuieratul deveni mult mai intens. Fără să se cîltimească din loc, Johnny scoase plăcuța din buzunar.

Era innegrită de la un capăt la altul.

*
* * *

Pătrunzînd în corpul omului, radiațiile ajung destul de repede pînă în măduva țesutului osos. Din clipa aceea nu se mai poate face nimic — victima este condamnată. Neutronii iradiați de plutoniu trec repede prin corp, ionizînd țesuturile, transformînd atomii în izotopi radioactivi și corpul într-o materie moartă. Doza mortală

este infimă. Un grăunte de zece ori mai mic decât un cristal de sare este mai mult decât suficient și poate ușor pătrunde prin orice zgîrietură. De mult, pe vremea faimosului „proiect Manhattan”, amputarea imediată era considerată ca singura posibilitate de salvare.

Johnny știa bine toate acestea, însă acum nimic nu mai putea să-l neliniștească. Ședea pe podea, fuma o țigară și medita. Prin mintea lui se perindară rind pe rind toate cele petrecute aici, în timpul veghei sale îndelungate.

Trimise un val de fum spre contor, și risul său trist suna ca un răspuns adresat șuieratului puternic ce se auzise. Acum pînă și respirația îi era „fierbinte”. Desigur, carbonul devenise radioactiv — carbon 14 — și se degaja prin respirație, o dată cu bioxidul de carbon. De altfel nu mai avea nici o importanță.

Ar fi fost absurd să se predea și nici nu voia să-i ofere o asemenea satisfacție lui Towers. Își va termina veghea chiar aici. În același timp, continuind bluful lui cu privire la bomba care sta gata să explodeze, putea să-i împiedice de a pune mina pe materiile prime din care se confecționează bombele. În ultimă analiză, și asta putea să joace un rol important.

Constata fără să se mire că nu se simțea de fel nenorocit. Era mulțumit că nu mai încearcă nici o neliniște. Nu-l durea nimic și nu-i mai era nici foame. Din punct de vedere fizic continua să se simtă bine, iar sufletul îi era liniștit. Era mort, știa bine că era mort, doar cîtva timp va mai fi încă în stare să umble și să respire, să vadă și să simtă.

Dulquist nu se simțea abătut. Nu era singur pentru că vedea în jurul său chipurile prietenilor dragi, chemați acum de imaginația lui: colonelul Pown, prea bolnav pentru a se putea mișca, dar care ceruse să fie transportat peste linia frontului; căpitanul muribund al „Cesapikului”, care continua cu încăpăținare să lanseze apeluri peste apeluri; Rodger Young, care străpungea întunericul cu privirile... Toți aceștia s-au strîns acum în jurul lui, în depozitul întunecos al bombelor.

Bineînțeles, nu lipsea nici Edith.

Era singura ființă a cărei prezență o simțea pretutindeni și în orice clipă. Johnny ar fi vrut mult să-i vadă mai clar chipul. Este supărată? Se mindrește cu el, e mulțumită de el?

O vede mai bine acum și-i simte parcă și atingerea mîinii. Dulquist stătea foarte liniștit. Țigara era pe terminate și simți cum îi arde degetele. Trase încă un fum, ultimul, și-l trimise în direcția contorului. Apoi stinse mucusul. Nu mai avea nici o țigară. Adună repede cîteva mucuri și-și răsuci încă una într-o hirtie găsită în buzunar. O aprinse cu băgare de seamă și se așeză comod așteptînd să-i răsară din nou chipul lui Edith. Se simțea foarte mulțumit.

Continua să șadă sprijinindu-se de corpul unei bombe. Ultima lui țigară zăcea stinsă alături de el, cînd difuzorul se auzi din nou.

— Johnny! Ei, Johnny! Mă auzi? Era vocea lui Kefley. Totul s-a terminat. A sosit „Lafayette”, iar Towers și-a tras un glonte în timp. Johnny, răspunde-mi!

Cînd au deschis ușa exterioară, primul dintre cei care au pătruns ținea atîrnat de o vergea lungă un contor Geiger. Omul se opri în prag și repede se trase înapoi.

— Domnule comandant, trimite-ți mai bine o brancardă și, o dată cu ea, un sicriu de plumb...

...., Mica navă și suita ei au călătorit patru zile în cosmos pentru a ajunge pe Pămînt. În aceste patru zile, toți pămîntenii așteptau cu emoție sosirea ei. Timp de 96 de ore programele obișnuite ale tuturor posturilor de televiziune au fost întrerupte. În locul lor se transmiteau fără încetare: marșuri funebre, cîntecul «Ne întoarcem în patrie» și cîntecul Patrulei de pe Lună.

Cele nouă nave au aterizat pe cosmodromul din Chicago. Sicriul a fost transportat pe un avion. Nava a fost din nou încărcată cu combustibil și, în semn de suprem omagiu, lansată în cosmos pentru ca niciodată să nu poată sluji unui scop mai puțin înălțător.

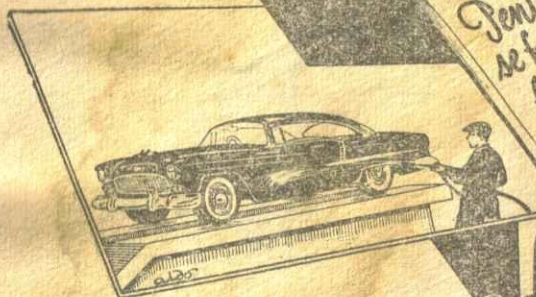
Marșuri funebre au continuat să fie transmise tot timpul cît avionul se afla în zbor spre orașelul din statul Illinois, unde se născuse locotenentul Dulquist. Acolo sicriul a fost depus pe un pedestal, inconjurat de o balustradă a cărei depășire era interzisă. În jurul sicriului stătea de gardă o echipă de cosmonauți cu armele la picior și cu capetele plecate. O mulțime imensă de oameni se aflau în preajmă. Marșuri funebre se transmiteau fără încetare.

Nenumărate flori s-au veștejit și a trecut multă, foarte multă vreme pînă cînd sicriul de plumb a fost îmbrăcat în marmură albă. Acesta este mormîntul care poate fi văzut și astăzi“.

(*În romînește de VLAD NELSON
și CAMIL ȘERBAN*)

**STATIA de
SPALAT
SPRITUIT
ȘI GRESAT**

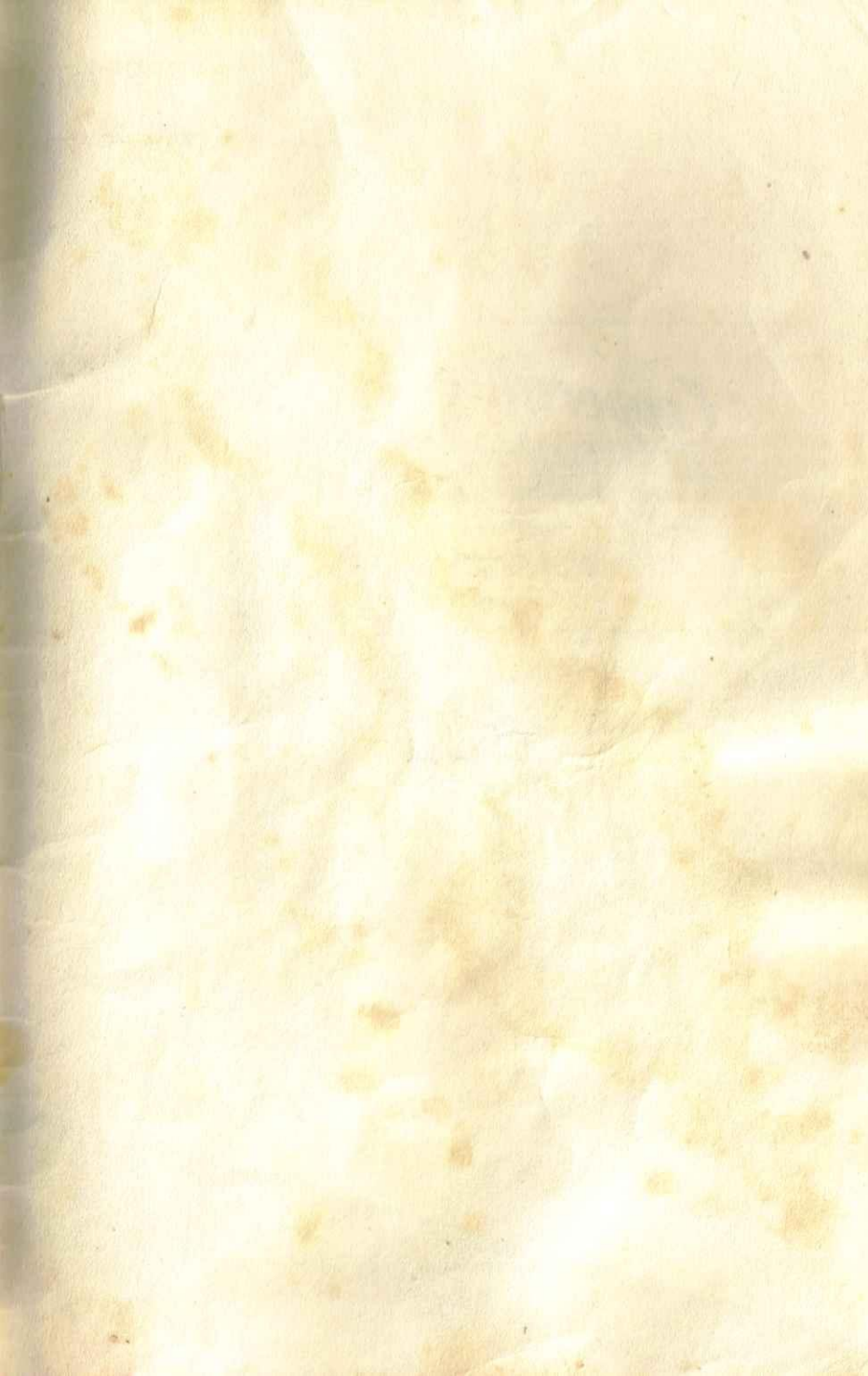
Pentru instituții
se fac abonamente
lunare
Plata în numerar
și virament

Program
orele 7-22

Bdul GH. COȘBUC nr. 22

„COOPERATIVA CAROSERIȘTILOR“

Cooperativa

AUTOMOBILUL

Sediul Central:

Cal. Griviței Nr. 192 ; tel. 7.3159

*Repară prin unitatea
sa din Str. Vlădescu Nr. 17*

POMPE

pentru

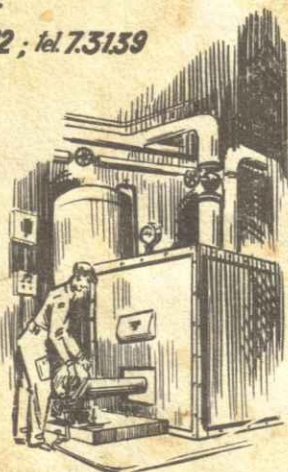
HIDROFOARE

(pentru blocuri)

și

INJECTOARE

*de păcură pentru cazane
de calorifer, crematorii,
etc., etc.*

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU